

“ΠΑΝΤΟΓΝΩΣΤΗΣ,”

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ - ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΚΗ - ΟΙΚΟΝΟΜΟΛΟΓΙΚΗ - ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ - ΝΟΜΟΛΟΓΙΚΗ - ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΤΗΝ 15 ΚΑΙ ΤΕΛΟΣ ΕΚΑΣΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ—ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ & ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: **ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ν. ΙΩΑΝΝΟΥ**

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ Ἀριθ. 32 — ΑΘΗΝΑΙ

ΕΤΟΣ Β΄.

Ἀθήναι, 15 Ὀκτωβρίου 1923.

ΑΡΙΘ. 17 [41]

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΟΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ.....	Δραχμ. 60.—
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ.....	Φράγκα 60.—
ΑΜΕΡΙΚΗΣ.....	Δολλάρ. 10.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΟΛΙΤΕΙΑΚΑ — ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΚΑ — ΟΙΚΟΝΟΜΟΛΟΓΙΚΑ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ

ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΞΩΤΕΡΙΚΗΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΣ

Ἡ ἐλευθέρα ζώνη τῆς Θεσσαλονίκης. — Ἡ ἐκκένωσις τῆς Κων)πόλεως καὶ αἱ δημοκρατικαὶ ἀντιλήψεις τῆς Ἀγκύρας. — Ὁ θρόνος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. — Ἡ ἀνταλλαγὴ τῶν πληθυσμῶν. — Ἡ ἐσωτερικὴ τῆς Γερμανίας κατάστασις καὶ τὸ ζήτημα τῶν Ἐπανορθώσεων.

ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗ. — Ὅρατὴ καὶ ἀόρατος φύσις. — Τὶ βλέπομεν καὶ τὶ δὲν βλέπομεν. — Πῶς ἐπικοινωνοῦσιν οἱ φακῆραι καὶ πνευματισταί. — Τὰ τρία στοιχεῖα τοῦ σύμπαντος. — Ἐκ τοῦ ἀφανοῦς ἢ ὕλη. — Τὸ ἄγνωστον.

ΛΕΩΝ. Γ. ΣΑΒΙΝΟΣ. — Τὸ ἱστορικὸν ὄρολόγιον τοῦ ROTHENBURG-ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ. — Διὰ τὴν ὑπανδρεύονται.

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΑ — ΤΕΧΝΟΚΡΙΤΙΚΑ

Ν. ΠΕΤΙΜΕΖΑ ΔΑΥΡΑ. — Τραγουδάκι. (ποίημα)

ΤΟΥΛΑΣ ΚΑΡΑΠΑΥΛΟΥ. — Ἐξήγησα. (ποίημα)

ΑΘΗΝΑΣ Ν. ΤΑΡΣΟΥΛΗ. — Πρωῖνὰ ὄνειροπολήματα. (Πρόζα)

ΚΑΤΙΝΑΣ Γ. ΠΑΠΑ. — Ἐνα καλοκαῖρι στὸ βουνό. (Ἑλληνικὸν διήγημα).

Δ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ. — Οἱ δύο ἐξόριστοι.

Κ. ΤΡΙΚΟΓΛΙΔΗ. — Ἀπὸ τὸ «Γκιούλισταν» τοῦ Σααδῆ. —

Ἡ Μουσικὴ. — Ἡ γλῶσσα τῶν ἀνθρώπων.

ΣΠΥΡΟΣ Π. ΔΕΣΣΑΛΕΡΜΟΣ. — Ὁ Βρυκόλακας. (Διήγημα)

HENRI ARDEL. — Ὅλα γίνονται. (Μυθιστόρημα κατὰ μετάφρασιν Κας ΕΛΙΖ. Χ. ΔΕΛΕΝΔΑ).

ΠΑΛΑΙΑ ΚΑΙ ΝΕΑ — ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ — ΠΡΟΣΦΟΡΑΙ ΚΑΙ ΖΗΤΗΣΕΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ „ΠΑΝΤΟΓΝΩΣΤΟΥ“

32.— ΟΔΟΣ ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 32.— ΑΘΗΝΑΙ

ΙΔΙΑΙΤΕΡΩΝ ΓΡΑΦΕΙΩΝ ΔΙΕΞΑΓΩΓΗΣ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΩΝ ΥΠΟΘΕΣΕΩΝ

ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΕΙ

Τὴν παρακολούθησιν καὶ διεξαγωγὴν πάσης φύσεως ἐν γένει διοικητικῶν υποθέσεων παρ' ἅπασιν τοῖς Ὑπουργείοις καὶ ταῖς ἄλλαις Δημοσίαις καὶ Δημοτικαῖς ὑπηρεσίαις ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ.

ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΕΙ

Τὴν ταχέαν καὶ εὐκρινῆ διεκπεραίωσιν διαφόρων υποθέσεων:

Φορολογικῶν - Κτηματικῶν - Μεταλλείων | Ἐπιστροφῶν χρημάτων — Ἐκδόσιν Ἀ-
Κληρονομικῶν - Ἐπιτάξεων - Τελωνειακῶν | δεῶν — Ἐκδόσιν Διαβατηρίων
κ. λ. π. κ. λ. π.

Ἐν γένει δὲ τὴν διεξαγωγὴν καὶ παρακολούθησιν πάσης αἰτήσεως υποβαλλομένης πρὸς πᾶσαν δημοσίαν Ἀρχήν.

ΓΡΑΦΕΙΩΝ ΔΙΕΞΑΓΩΓΗΣ ΤΡΑΠΕΖΙΚΩΝ ΥΠΟΘΕΣΕΩΝ

Τῆ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΕΙΔΙΚΩΝ ΤΡΑΠΕΖΙΚΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ

ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΕΙ:

Τὴν διεξαγωγὴν καὶ παρακολούθησιν υποθέσεων παρὰ ταῖς διαφόροις ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ Τραπεζαῖς, Τραπεζιτικοῖς καὶ Χρηματιστικοῖς Γραφείοις, ὡς καὶ τὴν παροχὴν πάσης σχετικῆς πληροφορίας, ὡς κληρώσεων ὁμολογιῶν, ἀγορᾶς καὶ πωλήσεως μετοχῶν καὶ διαφόρων τίτλων, ἀφίξεως ἐπιταγῶν, φορτωτικῶν κ.λ.π. κ.λ.π.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΣΥΝΤΟΜΟΙ

Ἄπασαι αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα ἀπευθύνονται εἰς τὴν Διεύθυνσιν: «Παντογνώστου».

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΘΑΛΑΣΣΙΩΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ

(ΠΑΛΗΟΥ)

ΤΑΚΤΙΚΑΙ ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙΣ ΕΚ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ἐκάστην Δευτέραν.

Ἄτμ. «ΙΣΜΗΝΗ» 8 μ. μ. διὰ Σύρον, Τήνον, Ἄνδρον, Κέρθιον.

Ἐκάστην Τρίτην.

Ἄτμ. «ΧΙΟΣ» καὶ «ΣΠΕΤΣΑΙ» ἐναλλάξ 6 μ. μ. διὰ Χαλκίδα, Βόλον, Θεσ/νίκη, Ἄγ. Ὀρος, Καβάλλαν, Δεδεαγάτς, Καστρο (Δήμου), Μιτυλήνην, Χίον, Πειραιᾶ.

Ἐκάστην Τετάρτην.

Ἄτμ. «ΠΕΛΟΨ» καὶ «ΑΡΓΟΛΙΣ» ἐναλλάξ 5 μ. μ. διὰ Χίον, Μιτυλήνην, Δεδεαγάτς, Καβάλλαν, Ἄγ. Ὀρος, Θεσ/νίκη, Βόλον, Χαλκίδα, Πειραιᾶ. — Ἄτμ. «ΠΗΝΕΙΟΣ» 6 μ. μ. διὰ Πάτρας, Ζάκυνθον, Ληξούριον, Ἀργοστόλιον.

Τετάρτην κατὰ δεκαπενθήμερον.

Ἄτμ. «ΑΔΡΙΑΤΙΚΟΣ» 6 μ. μ. διὰ Χίον, Καρλόβασι, Βαθύ, Λέρον, Κάλυμνον, Κῶ, Νίσυρον, Σύμην, Ρόδον, Ἀλεξάνδρειαν.

Ἐκάστην Πέμπτην.

Ἄτμ. «ΙΣΜΗΝΗ» 10 π. μ. διὰ Πάτρας, Κέρκυραν, Βρινδήσιον. — Ἄτμ. «ΠΕΛΟΨ» καὶ «ΑΡΓΟΛΙΣ» ἐναλλάξ 6 μ. μ. διὰ Μονεμβασίαν, Βάτικα, Ἄγ. Πελαγίαν, Γύθειον, Πορτοκάγιο, Γερολιμένα, Μέζαπον, Σελινίτσαν, Καρδαμύλην, Καλάμας. — Ἄτμ. «ΧΙΟΣ» καὶ «ΣΠΕΤΣΑΙ» ἐναλλάξ 6 μ. μ. διὰ Χανιά, Ρέθυμνον, Ἡράκλειον.

Ἐκαστον Σάββατον.

Ἄτμ. «ΔΑΦΝΗ» καὶ «ΕΛΣΗ» ἐναλλάξ μεσημέριαν κατ' εὐθείαν Ἡράκλειον, Ἀλεξάνδρειαν. — Ἄτμ. «ΔΑΦΝΗ» καὶ «ΕΛΣΗ» ἐναλλάξ 5 μ. μ. διὰ Χίον, Μιτυλήνην, Δεδεαγάτς, Καβάλλαν, Ἄγ. Ὀρος, Θεσσαλονίκη, Βόλον, Χαλκίδα, Πειραιᾶ. — Ἄτμ. «ΠΗΝΕΙΟΣ» 6 μ. μ. διὰ Χαλκίδα, Βόλον, Θεσσαλονίκη.

ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ

Ἐν Ἀθήναις: Σταδίου 64 Α, τηλ. 2—61. Γενικὸν Πρακτορεῖον, Κούκ, Γκιόλμαν, Ἀμερικαν Ἐξπρές, Δέδε.
Ἐν Πειραιεῖ: Πλατεία Καραϊσκάκη, Ἀκτὴ Τζελέπη τηλ. 25, 1—62, 1—68. Παράρτημα Γενικοῦ Πρακτορείου, Γραφεῖον Μάρκου Βολίκα.

ΠΑΝΤΟΓΝΩΣΤΗΣ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ - ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΚΗ - ΟΙΚΟΝΟΜΟΛΟΓΙΚΗ - ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ - ΝΟΜΟΛΟΓΙΚΗ - ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΤΗΝ 15 ΚΑΙ ΤΕΛΟΣ ΕΚΑΣΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ—ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ & ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ν. ΙΩΑΝΝΟΥ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ Ἀριθ. 32 — ΑΘΗΝΑΙ

ΕΤΟΣ Β΄.

Ἀθήναι, 15 Ὀκτωβρίου 1923.

ΑΡΙΘ. 17 [41]

ΠΟΛΙΤΕΙΑΚΑ - ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΚΑ - ΟΙΚΟΝΟΜΟΛΟΓΙΚΑ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ

ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΞΩΤΕΡΙΚΗΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΣ

Η ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΖΩΝΗ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ. — Τὴν 6ην Ὀκτωβρίου ὑπεγράφη εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν ἡ σύμβασις περὶ ἐλευθέρας ζώνης τῆς Θεσσαλονίκης καὶ αὕτη ἀπεκρυστάλλωθη κατόπιν μακροχρονίων διαπραγματεύσεων καὶ ἐπιτοπίων μελετῶν. Ἐκ μέρους τῆς Ἑλλάδος ὑπέγραψε ταύτην ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Ἀλεξάνδρης, ἐκ μέρους δὲ τῆς Σερβίας ὁ ἀντιπρόσωπος αὐτῆς κ. Μπαλούτσιτς.

Κατὰ τὴν ὑπογραφήν ἀντηλλάγησαν ἑκατέρωθεν προσηνήσεις, εὐχρηθέντων τῶν πληρεξουσίων, ὅπως ἡ ὑπογραφή τῆς Συμβάσεως ταύτης καταστήσῃ στενωτέραν τὴν ἀπὸ μακροῦ συνδέουσαν τὰ δύο ἔθνη φίλιαν καὶ συμμαχίαν.

Κατὰ τὴν ὑπογραφείσαν σύμβασιν ἐκχωρεῖται ἑκτασίς 50 χιλ. τετρ. μέτρων, ἣτις ἀποτελοῦσα μέρος τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐδάφους θὰ εἶναι πάντοτε ὑπὸ τὴν Ἑλληνικὴν κυριαρχίαν, ἀλλὰ θὰ θεωρῆται ὡς τελωνειακὴ Σερβικὴ περιφέρεια, διοικουμένη ὑπὸ Σέρβων ὑπαλλήλων καὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἐλευθέρα Σερβικὴ ζώνη. Δι' αὐτῆς λαμβάνεται πρόνοια περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἀπαλλοτριώσεως τῶν ἐντὸς ταύτης περιεχομένων ἐδαφῶν. Μετὰ τῆς Συνθήκης ὑπεγράφησαν καὶ τέσσαρα πρωτόκολλα ἀφορῶντα τὰς σιδηροδρομικὰς γραμμάς, τὴν λειτουργίαν τῶν ταχυδρομείων, τηλεγραφείων καὶ τηλεφώνων, τὴν ὑγειονομικὴν καὶ κτηνιατρικὴν ὑπηρεσίαν καὶ διάφορα λιμενικὰ ζητήματα.

Η ΕΚΚΕΝΩΣΙΣ ΤΗΣ ΚΩΝ/ΠΟΛΕΩΣ ΚΑΙ ΑΙ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΑΙ ΑΝΤΙΑΥΨΕΙΣ ΤΗΣ ΑΓΚΥΡΑΣ. — Ἡ ἀπὸ τοῦ παρελθόντος μηνὸς ἀρξαμένη ἀναχώρησις τῶν

συμμαχικῶν στρατευμάτων κατοχῆς τῆς Κων/πόλεως ἐπετεύχθη πλήρως. Τὴν 2αν Ὀκτωβρίου ἀνεχώρησαν τὰ τελευταῖα Βρετανικὰ στρατεύματα, τὴν δὲ 3ην ἰδίου μηνὸς ἀνεχώρησαν καὶ τὰ ὑπόλοιπα Γαλλικὰ καὶ Ἰταλικὰ τμήματα. Οἱ Τούρκοι παρηκολούθησαν μὲ ἐνδύμυχον χάραν τὴν ἀποχώρησιν τῶν Συμμάχων ἐπευφημήσαντες μάλιστα τὰ Ἀγγλικὰ Τμήματα. Ὁ Στρατηγὸς Χάριγκτων ἐξέδωκε διάγγελμα εὐχαριστῶν τὸν τουρκικὸν λαὸν διὰ τὰς ἐκδηλώσεις του ταύτας καὶ εὐχόμενος αὐτῷ πᾶσαν δυνατὴν εὐτυχίαν καὶ εὐημερίαν. Εὐθὺς μετὰ τὴν ἀποχώρησιν τῶν στρατευμάτων ἤρξαντο δραστήριαι προετοιμασίαι διὰ τὴν εἰσοδὸν τῶν Τουρκικῶν τοιούτων, ἐνῶ ζῶηροὶ φόβοι σφαγῶν καὶ ἀντεκδικήσεων ἐξεδηλοῦντο ὑπὸ τοῦ χριστιανικοῦ πληθυσμοῦ, οἱ δυνάμενοι δ' ἐξ αὐτοῦ ἀθρόοι ἐσπευδον νὰ ἐγκαταλείψωσι τὸ Τουρκικὸν ἔδαφος. Εἰς τοῦτο συνετέλεσε τὰ μέγιστα ὁ διαρκῶς αὐξανόμενος φανατισμὸς τῶν Μουσουλμάνων καὶ αἱ ἀπειλαί, αἰτινες ἀναφανδὸν ἐξετοξεύοντο ὑπὸ τύπον ἐπιστολῶν, φερουσῶν τὴν σφραγίδα «κομιτᾶτον ἐκδικήσεως.» Εὐτυχῶς ἐνισχυθεῖσα ἡ ἀστυνομία κατώρθωσε νὰ διατηρήσῃ τὴν τάξιν καὶ κατὰ τὴν εἰσοδὸν τῶν τμημάτων τῆς Σιδηρᾶς Μεραρχίας τοῦ 3ου Σώματος Στρατοῦ ὑπὸ τὸν ἐξαλλοὺν ἐνθουσιασμὸν τῶν Τούρκων. Πλὴν ἡ ἀνεκαθεν παρατηρηθεῖσα ἀντίδρασις κατὰ τῶν Κεμαλικῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀναφαίνεται ἤδη ζῶηροτέρα, ἰδίως λόγῳ τῶν ἐν Ἀγκύρᾳ ἐκδηλωθεισῶν τάσεων πρὸς ἀνατροπὴν τοῦ κρατοῦντος πολιτεύματος καὶ ἐγκαθέρουσιν Δημοκρατίαν, ἣν εὐνοοῦσι τὸ πλεῖστον τῶν Κεμαλιστῶν, ἀποτελούντων τὴν πλειοψηφίαν τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως τῆς Ἀγκύρας.

Ο ΘΡΟΝΟΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ. — Μετὰ τὴν ἐκουσίαν ἀπομάκρυνσιν ἐκ τοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου τοῦ Πατριάρχου Μελετίου ὑπὸ τῶν

πον ἀδείας ἢ Ἰερὰ Σύνοδος συνεσκέπτετο περὶ τῆς ἀντικαταστάσεως αὐτοῦ καὶ τῆς ρυθμίσεως πάντων τῶν ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων.

Εἰς μίαν τῶν συνεδριῶν τῆς Ἰερᾶς Συνόδου ἐνεφανίσθη αἰφνυδῶς καὶ ὄλωσ ἀντικανονικῶς ὁ περιφημὸς Παπαεὐθύμης, ἀπαιτήσας τὴν παῦσιν τοῦ Πατριάρχου Μελετίου καὶ τὴν ἐκ τῆς Συνόδου ἀπομάκρυνσιν τῶν ἐκτὸς τῶν ὁρίων τοῦ Κράτους ἐχόντων τὴν ἔδραν τῶν μητροπολιτῶν.

Καὶ οἱ μὲν μητροπολίται οὗτοι ἀπεχώρησαν οἱ ἐναπομείναντες ὅμως εἰς νέαν συνεδρίασιν μετὰ τῶν παρεπιδημούντων ἐν Κων)πόλει μητροπολιτῶν συνελθόντες, ἀπεφάσισαν τὴν ἴδρυσιν ἐνδημούσης Συνόδου, ἣτις νὰ ἐπιληφθῆ τῆς λύσεως ἀπάντων τῶν ζητημάτων προσκαλουμένων εἰς ταύτην καὶ τῶν ἀπομακρυνθέντων συνοδικῶν. Ἡ οὕτω συγκροτηθεῖσα ἐνδημούσα Σύνοδος μετὰ τινὰς μεταβολὰς ἀς ἐπήνεγκεν εἰς τὴν Πρωτοσυγγελίαν ἐπελήφθη καὶ τοῦ Πατριαρχικοῦ ζητήματος κηρύξασα ἐν χρεῖρα τὸν Πατριαρχικὸν Θρόνον. Εὐθὺς ὡς ἐλήφθη ἢ ἀπόφασιν αὕτη ἀπεστάλη τηλεγράφημα πρὸς τὸν πρῶτον Πατριάρχην Μελέτιον καὶ τὴν Κυβέρνησιν τῆς Ἀγκύρας δι' οὗ ἀνεκοινοῦτο ἢ ληφθεῖσα ἀπόφασιν καὶ ἢ ἐναρξίς τῆς προπαρασκευαστικῆς ἐργασίας διὰ τὴν ἐκλογὴν νέου Πατριάρχου.

Η ΑΝΤΑΛΛΑΓΗ ΤΩΝ ΠΑΗΘΥΣΜΩΝ.— Ἡ συμφῶνως πρὸς τὴν Συνθήκην τῆς Λωζάννης καὶ πρὸς τὰ μετὰ ταύτης συνυπογραφέντα πρωτόκολλα συγκροτηθεῖσα μικτὴ ἐπιτροπὴ τῆς ἀνταλλαγῆς τῶν πληθυσμῶν ἤρξατο τῆς μελέτης τῶν ἔργων, ὑφ' οὗς δέον αὕτη νὰ ἐνεργηθῆ. Ἡ ἐπιτροπὴ αὕτη τελοῦσα ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τοῦ Ἰσπανοῦ στρατηγοῦ Ντέ Λάρα ὑποδιηρέθη εἰς ὑποεπιτροπὰς ἐκάστη τῶν ὁποίων ἐπελήφθη τῆς ἐξετάσεως ἰδιαιτέρου ἀντικειμένου. Ἀπεφασίσθη δ' ὅπως προδῆ εἰς τὰ κατὰλληλα παρὰ τῆς Κυβερνήσεως τῆς Ἀγκύρας διαδήματα διὰ τὴν ἄμεσον περισυλλογὴν καὶ ἀπελευθέρωσιν τῶν ἐν Τουρκίᾳ κρατουμένων εἰσὶν ὁμήρων παρὰ τὰς ἀναληφθεισας ὑπ' αὐτῆς διὰ τῆς Συνθήκης ὑποχρεώσεις. Ἐπίσης ἀπεφασίσθη, ὅπως ἀνταλλαχθῶσι κατ' ἀρχὰς οἱ Τοῦρκοι κάτοικοι τῆς Μυτιλήνης ὡς πλησιέστερον τῆς Μικρασιατικῆς ἀκτῆς εὐρισκόμενοι. Πράγματι μετὰ τὴν προκαταρκτικὴν ἐργασίαν τὴν 14ην Ὀκτωβρίου ἤρχισεν ἢ ἀνταλλαγὴ τοῦ πληθυσμοῦ τούτου ἐπιβαίνοντος ταυτοχρόνως ἐπὶ τῶν πλοίων καὶ ἐκ τῶν τεσσάρων τῆς νήσου λιμένων ὑπὸ τὴν ἐποπτεῖαν Ἀμερικανῶν ἀντιπροσώπων. Ἡ μεταφορὰ ἐνηργήθη ἐν πλήρει τάξει, ἀπεβιδάσθησαν δὲ εἰς Ἀἴβαλλ γενόμενοι ἐνθουσιωδῶς δεκτοὶ ὑπὸ τοῦ Μουσουλμανικοῦ στοιχείου.

Η ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΚΑΙ ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΩΝ ΕΠΑΝΟΡΘΩΣΕΩΝ.— Ἡ ἐσωτερικὴ τῆς Γερμανίας κατάστασις ἐπιδεινοῦται καθημερινῶς. Ἡ ὠλιγιάδης κατάστασις τοῦ Ἐθνικοῦ νομισματοῦ, ἢ οικονομικὴ δυσπραγία, ἢ ἀνεργία καὶ τὸ ἀδέβαιον τῆς περαιτέρω ἐξελλίξεως τῆς καταστάσεως ἀπεγοή-

τευσαν τὰς ἐργατικὰς ἰδίως τάξεις, αἵτινες παρεξέτραπησαν εἰς λεηλασίας διαφόρων καταστημάτων.

Τὸ Γερμανικὸν σοσιαλιστικὸν κόμμα ἀντιτίθεται εἰς τὴν σοσιαλιστικὴν τῆς Κυβερνήσεως ἐποψιν καὶ ἀποφασίζει νὰ μὴν ἐπιτρέψῃ τὴν ἐκ τῆς Κυβερνήσεως παραίτησιν τῶν μελῶν του καὶ τὴν πρόσληψιν Ἐθνικιστῶν. Ἀφ' ἐτέρου ζωηρὰ ἐκδηλοῦται ἢ δράσις τῶν φιλομοναρχικῶν παραγόντων ὑπὸ τὸν στρατηγὸν Λούνδερχοφ ἐν συνεννοήσει μετὰ τῶν Βαυαρῶν ὁμοφρόνων των. Ἡ συνεδρίασις τοῦ Ράιχσταγ κατὰ τὴν ὁποίαν ἐπρόκειτο νὰ προδῆ εἰς δηλώσεις ἐπὶ τοῦ πολιτικοῦ ζητήματος ὁ καγκελάριος Στρέζεμαν ἀναβάλλεται, ἴσως διότι ἢ Κυβέρνησις προτιθεμένη νὰ ζητήσῃ ψήφον ἐμπιστοσύνης δὲν αἰσθάνεται ἑαυτὴν ἰσχυράν. Ὁ Γαλλικὸς τύπος ἐπιτίθεται ἐναντίον τῆς Γερμανικῆς Κυβερνήσεως κατηγορῶν αὐτὴν ὅτι δεικνύει ἀδράνειαν διὰ τὴν νομισματικὴν βελτίωσιν τῆς χώρας καὶ τὴν ἐπανάληψιν τῶν ἐργασιῶν εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ Ρούρ. Ἐν τῷ μεταξὺ τὸ χωριστικὸν κίνημα τοῦ Ρούρ ἐπακτείνεται, ἐνισχυόμενον καὶ ὑπὸ τῶν ἀέργων ἐργατῶν. Τὸ Ὑπουργεῖον εὐρεθὲν πρὸ ἀδιεξόδου μετὰ μακρὸν Ὑπουργικὸν Συμβούλιον ὑπέβαλε τὴν παραίτησίν του. Ὁ Πρόεδρος Ἐμπερτ ἐπεφυλάχθη νὰ λάβῃ σχετικὴν ἀπόφασιν καὶ ἢ Κυβερνητικὴ κρίσις ἐξακολουθεῖ καθ' ὅσον οἱ Σοσιαλισταὶ ἀρνοῦνται νὰ παράσχουν τὴν ὑποστήριξίν των λόγῳ τῆς ἐπιζητουμένης καταργήσεως τοῦ δώρου τῆς ἐργασίας. Μετὰ πολλὰς διαπραγματεύσεις ὁ Στρέζεμαν, εἰς ὃν εἶχε ἀνατεθῆ σχετικὴ ἐντολή, ἐσχίματισε τὴν νέαν Κυβέρνησιν, ἣτις ἐμφανισθεῖσα ἐνώπιον τοῦ Ράιχσταγ ἔλαβε ψήφον ἐμπιστοσύνης μετὰ τὰς δηλώσεις περὶ τῆς τηρητέας ἐξωτερικῆς πολιτικῆς καὶ τῆς καταπαύσεως τῆς παθητικῆς ἀντιστάσεως εἰς τὸ Ρούρ.

Ὁ Λόρδος Κῶρξον ἐκθέτων ἐνώπιον τῆς ἐν Λονδίνῳ συνελευθούσης Αὐτοκρατορικῆς διασκεψέως τὴν Ἀγγλικὴν πολιτικὴν κατὰ τὴν τελευταίαν διετίαν ἐδήλωσε σὺν τοῖς ἄλλοις ὅτι ἢ Ἀγγλία ἐπεδίωξε συμβιβαστικὴν λύσιν εἰς τὸ ζήτημα τῶν ἐπανορθώσεων, ἀλλ' ἀπέτυχε. Ἦδη ὅμως μετὰ τὴν κατάπαυσιν τῆς παθητικῆς ἀντιστάσεως εἰς τὸ Ρούρ δέον νὰ υποβληθῶσι πρὸς συζήτησιν νέαι προτάσεις. Εἰς τὰς δηλώσεις ταύτας ἀπαντῶν ὁ Πουαγκαρὲ εἰς λόγον του ἐκφωνηθέντα εἰς Λιγνί—Μπαρρουά κατὰ τὰ ἀποκαλυπτήρια μνημείου ἀνεγερθέντος ὑπὲρ τῶν νεκρῶν τοῦ πολέμου εἶπεν, ὅτι μόνον ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν τῆς πραγματικῆς καταπαύσεως τῆς παθητικῆς ἀντιστάσεως καὶ τῆς ἐπαναλήψεως τῶν εἰς εἶδος παραδόσεων θέλει συζητηθῆ πᾶσα νέα πρότασις, ὑποβαλλομένη διὰ τῆς ἐπιτροπῆς τῶν ἐπανορθώσεων. Ἀφ' ἐτέρου ὁ Πρόεδρος τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν ἐδήλωσεν ὅτι ἢ Ἀμερικὴ ἐμμένει εἰς τὴν πρότασιν περὶ συστάσεως διεθνοῦς ἐπιτροπῆς διὰ τὴν ἐξέτασιν τῆς πρὸς πληρωμὴν ἱκανότητος τῆς Γερμανίας. Πρὸς ἀντιμετώπισιν τῆς ἀνωμάλου ἐσωτερικῆς καταστάσεως, ἢ Κυβέρνησις Στρέζεμαν ἐπρότεινε τὴν χορήγησιν δικτατορικῆς ἐξουσίας. Ἡ αὕτη δὲ τάσις παρετηρήθη καὶ ἐν Βαυα-

ρία κατόπιν τῆς ζωηρᾶς ἀντιδράσεως τῶν Ἐθνικιστῶν, ἐξαναγκασθέντος τοῦ Γενικοῦ ἐπιτρόπου φὸν Κάρ ν' αὐξήσῃ τὰς ποινὰς τῶν ἐγκλημάτων ἐσχάτης προδοσίας.

ΠΑΝΤΟΓΝΩΣΤΗΣ

ΦΟΡΟΛΟΓΙΑ

ΚΙΝΗΤΗΣ ΚΑΙ ΑΚΙΝΗΤΟΥ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΣ

Καθίσταται γνωστὸν ὅτι ἢ προθεσμία πρὸς ἐγχειρίσιν δηλώσεων φορολογίας κεφαλαίου ἔληξε τὴν 20 τρέχοντος μηνός.

Οἱ φορολογούμενοι οἵτινες θὰ ἐγχειρίσωσι δηλώσεις τῆς φορολογίας ταύτης μετὰ τὴν 20 Νοεμβρίου ἔ. ἔ. ὑποχρεοῦνται νὰ καταβάλωσι καὶ πρόσθετον φόρον ἴσον μὲν τῷ ἐν πέμπτον τοῦ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐκπροθέμου δηλώσεως βεβαιουμένου κυρίου φόρου, ἐφ' ὅσον ἢ δήλωσις ἤθελεν ἐπιδοθῆ αὐθορμητῶς ὑπὸ τοῦ φορολογουμένου, ἴσον δὲ πρὸς τὸ ἐν τρίτον τοῦ δυνάμει τῆς δηλώσεως βεβαιουμένου κυρίου φόρου, ἐφ' ὅσον ἢ δήλωσις ἤθελεν ἐγχειρισθῆ, κατόπιν προσκλήσεως τῶν Οἴκων. Ἐφόρων, οἵτινες διετάχθησαν, ἵνα προβῶσιν εἰς κοινοποίησιν αὐτῶν.

Εἰς τοὺς φορολογουμένους, οἵτινες θὰ παραλείψωσι νὰ ἐγχειρίσωσι δηλώσιν ἢ θὰ δηλώσωσιν ἀνακριβῶς θὰ ἐπιβληθῆ ὑπὸ τοῦ Οἴκων. Ἐφόρου, ἐκτὸς τοῦ κυρίου φόρου, τοῦ ἀναλογοῦντος ἐπὶ τῆς μὴ δηλωθείσης περιουσίας των καὶ πρόσθετος, ἴσος πρὸς τὰ δύο τρίτα τοῦ ἀρχικοῦ. Οὗτοι ὑπόκεινται καὶ εἰς ποινὴν φυλακίσεως μέχρι τριῶν μηνῶν, κατόπιν ἐγκλήσεως τοῦ Οἴκων. Ἐφόρου.

Τέλος καθίσταται γνωστὸν, ὅτι ὅσοι τῶν φορολογουμένων ἐκ δεικαιοποιημένων λόγων (λ.χ. ἀσθενείας, μὴ ἐγκαίρου συγκεντρώσεως ἐπαρκῶν στοιχείων πρὸς κατάρτισιν εἰλικρινοῦς δηλώσεως κλπ) δὲν κατόρθωσαν νὰ ἐπιδώσωσιν ἐμπροθέμως τὰς δηλώσεις των δύνανται νὰ υποβάλωσιν αἴτησιν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν (Διεύθυνσιν 2, Τμήμα Φορολογίας Κεφαλαίου), ζητοῦντες νὰ ἐγκριθῆ ἢ ἐπίδοσις ἐμπροθέμου δηλώσεως, τὸ δὲ Ὑπουργεῖον, ἐκτιμῶν τοὺς ἐκτιθεμένους λόγους, θέλει ἀποφανθῆ περὶ τῆς χορηγήσεως ἢ μὴ μικρᾶς τινοῦ προθεσμίας πρὸς ἐπίδοσιν ταύτης.

Δημοσιευθῆτω διὰ τῶν λαβουσῶν ἔγγραφο ἐντολὴν ἐφημερίδων.

Ἐν Ἀθῆναις τῇ 22 Νοεμβρίου 1923

(Ἐκ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν)

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΓΑΜΟΙ

ΑΛΕΚΟΣ ΓΡ. ΦΟΡΤΟΥΝΑΣ

ΧΡΥΣΟΥΛΑ Γ. ΔΙΖΗ

Ἐτέλεσαν τοὺς γάμους των ἐν Καλάμαις

τῇ 11 Ὀκτωβρίου 1923.

ΣΚΟΤΕΙΝΑ ΚΑΙ ΦΥΤΕΙΝΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

ΟΡΑΤΗ & ΑΟΡΑΤΟΣ ΦΥΣΙΣ

Τι βλέπομεν καὶ τι δὲν βλέπομεν.— Πῶς ἐπικοινωνοῦσιν οἱ φακίραι καὶ πνευματισταί.—

Τὰ τρία στοιχεῖα τοῦ σύμπαντος.—

Ἐκ τοῦ ἀφανοῦς ἢ ὕλη.—

Τὸ ἄγνωστον.

Ἀφοῦ θέσωμεν κατὰ μέρος τὰ τεχνικὰ καὶ ψευδῆ περὶάματα καὶ φαινόμενα τῶν θεάτρων καὶ τῶν ἀμαθῶν φακίρων καὶ πνευματιστῶν, οἵτινες μέχρι τοῦδε ἠστόχησαν εἰς τὴν φυσικὴν παράστασιν καὶ ἐξήγησιν τῶν ὑπ' αὐτῶν γινομένων, περιοριζόμενοι ἀπλῶς νὰ δικαιολογοῦνται ὅτι μετέχουσι τῆς θείας χάριτος καὶ οὐδὲν πλέον, ἀς προβῶμεν εἰς τὴν ὅσον ἐνεσι καθ' ἡμᾶς ἀποκαλυπτικώτεραν ἐξήγησιν καὶ σημασίαν αὐτῶν, κατόπιν τοῦλάχιστον πολυετοῦς πείρας καὶ ἐπισταμένης φυσιολογικῆς μελέτης.

Πρωτίστως δέον νὰ ὁμολογήσωμεν, ὡς αὐθεντικῶς ἀληθῆ, ὅτι ὑπάρχει καὶ γίνεται ἐπικοινωνία μετὰ τὸν οὐρανοῦ καὶ ἀοράτου, δηλ. μετὰ τὸν ἀνθρώπων καὶ πνευματῶν.

Ἀπὸ καταβολῆς κόσμου, Ἀδάμ, Ἀβραάμ, Ἰσαάκ, Ἰακώβ καὶ Δαυὶδ, μέχρι σήμερον, διὰ φακίρων, Ἰνδῶν, Χαλδαίων, Ἀσσυρίων, Αἰγυπτίων καὶ Ἑλλήνων, ὅλα τὰ ἀναφερόμενα πνευματιστικὰ καὶ ὑπερφυσικὰ φαινόμενα, ἢ τοὶ δραματισμοί, προφητεῖαι, ἀναστάσεις, ἐπικοινωνία, ἐμφανίσεις, μετακινήσεις ἀντικειμένων, αἰωρήσεις προσώπων καὶ πραγμάτων κ. τ. λ. ἀπεδείχθησαν αὐθεντικὰ καὶ ἀληθῆ, ἀλλὰ δὲν ἐξηγήθησαν. Μόνον αἱ ἀπομιμήσεις αὐτῶν τεχνικῶς ἐν τοῖς θεάτροις καὶ ζητήματα ἄντοχης καὶ ἀσκήσεως, ἐξηγοῦνται, διότι ταῦτα περιορίζονται εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ἰδιοφυίαν καὶ φυσικὴν δρατὴν φύσιν, διὰ τῆς ἀσκήσεως καὶ τῆς τέχνης.

Οὕτω θὰ περιορίσωμεν ἤδη τὸ προκείμενον ζήτημα εἰς τὸ φυσικὸν καὶ ἐπιστημονικὸν αὐτοῦ μέρος. Πῶς μία τράπεζα κινεῖται, μετεωρίζεται καὶ ἀπαντᾷ διὰ συνθημάτων καὶ κτύπων, ὡς νοερά ὀντότης, εἰς τὰς ἐρωτήσεις μας. Ποῖα ἀόρατος δύναμις μεσολαβεῖ ἐνταῦθα;

Οἱ φακίραι, μάγοι καὶ πνευματισταὶ θὰ σᾶς ἀπαντήσωσιν ὅτι τὸ πνεῦμα μεσολαβεῖ καὶ ἐνεργεῖ οὕτω. Τὸ πῶς καὶ διατί, ἄδηλον αὐτοῖς.

Προσκαλεῖται ἐν πνεῦμα, εἰς τεθνεῶς πρὸ πολλοῦ, εἰς ἄγιος, ὁ φύλαξ ἄγγελος, ὁ προστάτης σας κ. τ. λ. καὶ ἀποτελεῖται ἀμέσως μία αὐθεντικωτάτη καὶ περιεργωτάτη ἐπικοινωνία μετ' αὐτοῦ. Τὸ πῶς γίνεται τοῦτο, ἄγνωστον ὄρισμένως.

Ἐμφανίζεται μεθ' ὅλων τῶν πνευματικῶν καὶ σωματικῶν αὐτοῦ ἰδιοτήτων, γνωστὸν ἢ ἄγνωστον πρόσωπον ἐκ τοῦ ἄλλου κόσμου, ἐκ τῆς ἄλλης λεγομένης ζωῆς, σᾶς ὁμιλεῖ καὶ τοῦ ὁμιλεῖτε, σᾶς θίγει διὰ τῶν χειρῶν του, γράφει καὶ σᾶς προσφέρει καὶ ἄνθη, σᾶς ἀποχαιρετᾷ καὶ ἐξαφανίζεται ἐν μειδιάμασι καὶ μένετε ἐκπληκτοὶ, μὴ δυνάμενοι νὰ ἐννοήσητε τί συμβαίνει. Ὅντινα δὲ ἐρωτήσετε περὶ τούτου ἢ θ' ἀπορήσῃ ἢ θὰ σᾶς εἰρωνευθῆ.

Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι τὰ πνεύματα δὲν μᾶς λέγουν τὰ

πάντα, οὔτε μᾶς παρέχουν ὅ,τι αἰτήσωμεν, τὴν δὲ σχετικὴν ἐργασίαν καὶ ἐξηγήσιν ἀφήνουν εἰς ἡμᾶς, καθόσον «*ἂν σὰς ἀποκαλύπτωμεν καὶ προλέγωμεν τὰ ἄγνωστα καὶ τὰ μέλλοντα, μᾶς λέγουσι τότε θὰ ἀποβαίη περικτὸν νὰ ἐργάζησθε καὶ νὰ καταγίνεσθε εἰς τὸν προορισμόν σας, κατ' ἀκολουθίαν δέ, καὶ σεῖς καὶ ἡμεῖς θὰ ἐγενόμεθα θεοί, ἐπομένως θὰ κατελύετο ἡ φύσις.*» Εἰς τοῦτο πρέπει νὰ εἴμεθα πλὴν εὐχαριστημένοι καὶ νὰ ἀρκούμεθα εἰς τὴν διαβεβαίωσιν τῆς μελλούσης ζωῆς μας.

Τὸ πρῶτιστον ζήτημα ἐπομένως, ὅπερ δεόν νὰ ἐξιχνιάσωμεν διὰ τὴν ἐξηγήσιν τῶν μυστηρίων τούτων εἶνε ἡ διασάφεις τῆς ιδιότητος τῆς ὁρατῆς καὶ ἀοράτου φύσεως, τὶ βλέπομεν καὶ τὶ δὲν βλέπομεν, διότι ἐφ' ὅσον δὲν γνωρίζομεν εἰς τὶ εἶδος περιβάλλον εὐρισκόμεθα ἡμεῖς καὶ εἰς ποῖον ἡ ἐπικοινωνοῦσα μεθ' ἡμῶν νοερά ὄντοτης, δὲν δυνάμεθα νὰ ἐνοήσωμεν καὶ ἐξηγήσωμεν ὠρισμένως τὶ ἐστὶ ζωὴ καὶ φύσις, τὶ κίνησις καὶ δύναμις καὶ ὁποῖα ἡ συγγένεια καὶ συνάφεια μεταξὺ τῆς ὁρατῆς καὶ ἀοράτου φύσεως.

Διὰ νὰ μὴ μακρογορηθῶμεν ἔλθωμεν ἤδη εἰς τὸ μᾶλλον ἐνδιαφέρον ἡμᾶς ἐπίπεδον.

Εὐρισκόμεθα ἐντὸς περιβάλλοντος, **ἀτμοσφαίρας** αὐτῶς κληθέντος, ὅπερ περιέχει ἀναριθμήτους καθ' ἡμᾶς οὐσίας ἐν κινήσει, ὡς νομίζομεν ἐλαφρὰς καὶ λεπτεπίλεπτους καὶ ἐν τούτοις οὐδὲν ὁρῶμεν, οὐδὲ τὸν ἀναμφισβήτητον ἄνεμον, ὃν βεβαίως μόνον αἰσθανόμεθα, ὁπόταν βιαίως πνεύσῃ. Καὶ ἐν τούτοις μᾶς παρουσιάζει καὶ οὗτος τοσοῦτον ἐλαφρὰν καὶ ἀδύνατον τὴν ιδιότητά του, ὥστε νὰ νομίζομεν, ὅτι οὐδὲν τούτου πλέον ὑπάρχει ἐνταῦθα, δι' ὅπερ οἱ πρῶτοι φυσικοὶ ἐκάλεισαν τὸ διαμέρισμα τοῦτο **κενὸν** ὡς ὄνομα. Πρὸς τούτοις ὡς θὰ ἴδωμεν, δι' αὐτοῦ σχηματίζονται ἡ ἐλαφρὰ ὕλη γενικῶς καὶ ἅπαντα τὰ βαρῆα σώματα ἀφ' ἐτέρου.

Διὰ τῶν πνευματιστικῶν φαινομένων διδασκόμεθα ἐπίσης, ὅτι ὅλα τὰ στοιχεῖα τῆς κινήσεως, τῆς δυνάμεως, τοῦ ποσοῦ τῆς ὕλης καὶ τῆς πνευματικῆς καταστάσεως, εἰς τὸ φαινομενικῶς ἀόρατον ἡμῶν καὶ νομίζομενον αὐτὸ κενὸν ὑπάρχουσιν.

Κίνησις, δύναμις καὶ ἀριθμὸς εἰσι τὰ τρία καὶ κύρια στοιχεῖα τοῦ σύμπαντος ὡς θὰ ἴδωμεν παρακατιόντες. Πᾶν σῶμα καὶ κίνησις ἐστὶ, ἦτοι καπνός, νέφος, ζῶον, ξύλον, ὕδωρ, μέταλλον κ. τ. λ. ἀποτελοῦνται ἀπολύτως καὶ κυριαρχικῶς ἀπὸ τὰ τρία αὐτὰ καὶ ἀδιαίρετα στοιχεῖα, καθόσον κίνησις ἄνευ δυνάμεως δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ, ὡς καὶ ἀριθμὸς (ποσότης) ἄνευ κινήσεως καὶ δυνάμεως δὲν δύναται νὰ γίνῃ. Τριῶς ἀπαραίτητος στενῶς συνδεδεμένη καὶ μοναδικῶς μὴ ὑφισταμένη.

Πειραματικὴ ἀπόδειξις πρόχειρος.

Ἐν ὅσῳ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν μας καὶ τῆς ἐφαρμογῆς συνήθων φαινομενικῶν μέσων ζητοῦμεν νὰ εἰσχωρήσωμεν εἰς τὸ ἄγνωστον, κατὰ τοσοῦτον προσκόπτομεν εἰς ἀνυπερβλήτους φραγμούς, ἀπατώντας ἡμᾶς. Ἄς μεταχειρισθῶμεν ἤδη ἓν πρόχειρον μέσον. Κλείσατε διὰ τῆς παλάμης τοὺς ὀφθαλμούς σας ἐν ὄρα σκότους καὶ ἴδετε τὸ πρὸ ἡμῶν παρουσιαζόμενον σκότειον περιβάλλον ἐπὶ τινα λεπτὰ τῆς ὥρας. Ἀφαιρέσατε εἶτα τὴν παλάμην ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν σας καὶ ἀνιξίετε αὐτούς, παρατηροῦντες ἐπίσης ἐπὶ τινα λεπτὰ τὸ πρὸ ἡμῶν σκότος. Τὸ αὐτὸ φαινόμενον θὰ παρατηρήσετε. Οὐχὶ πλέον κε-

νὸν ἢ ὕλικὰ ἀντικείμενα ἐνώπιόν σας, ἀλλὰ χῶρον ἀπαρτιζόμενον ἐκ λεπτοτάτων μορίων, κινούμενον, λικνιζόμενον, συστρεφόμενον, ἄνω—κατερχόμενον ἢ καὶ περιφερόμενον χωρὶς νὰ διασπᾶται ἢ τιμηματίζεται, ἀλλὰ μόνον μεταβάλλοντα χρωματισμοὺς ἀπὸ διάφορα αὐτοῦ σημεία. Τὸ φαινόμενον τοῦτο εἶνε τὸ ἀντίθετον τοῦ ὀφθαλμιακοῦ φαινομένου, δηλαδή, ὁ μὲν ὀφθαλμὸς ὁρᾷ τὰ ὑπὸ τοῦ φωτὸς φωτιζόμενα ὕλικὰ ἀντικείμενα ἢ δὲ ψυχή ἢ τὸ πνεῦμα ὁρᾷ τὰ ἀόρατα καὶ τὰ μὴ ὑπὸ τοῦ φωτὸς προσβαλλόμενα σώματα. Τὸ φῶς εἶνε ἀποτέλεσμα κινήσεως, τὸ δὲ σκότος τούναντιον. Σχετικῶς περὶ τούτου θὰ ἀσχοληθῶμεν ἐν ἰδιαιτέρῳ θεματι.

Οὕτως ἐξηγεῖται ἤδη, ὅτι τὰ πνευματιστικὰ καὶ ὑπερφυσικὰ φαινόμενα γίνονται ὁρατὰ εἰς τὸν ἄνθρωπον, ἰδίως ἐν καιρῷ νυκτὸς καὶ ἐν ὄρα σκότους διὰ τοῦ ψυχικοῦ ὀφθαλμοῦ, ὁπόταν δηλαδή ἐπικρατήσῃ πλήρης συνάφεια τῶν τριῶν στοιχείων.

Ἐκ τούτου τεκμαίρεται ὅτι καὶ εἰς τὰ φαινόμενα ταῦτα συνυπάρχουν τὰ τρία συστατικά τῆς κινήσεως, τῆς δυνάμεως καὶ τοῦ ἀριθμοῦ, ἢ δὲ εἰς τὸ πλέον ἢ ἦτον κίνησις, δύναμις καὶ ἀριθμὸς, μεταβάλλει καὶ τὴν σχετικὴν κατάστασιν τοῦ μέρους ἢ τοῦ σώματος. Ὡς ἐπίσης ἢ συμπλοκὴ τῶν διαφορῶν χωρῶν ἢ σωμάτων ἐν τῷ σύμπαντι συνεπάγεται τὰ ἀναρίθμητα συστήματα, σώματα κ. τ. λ. τῆς δημιουργίας.

Ἄς σημειώσωμεν ἐν παραδείγματι διὰ τοῦ ὑπολογισμοῦ τούτου τὴν κατάστασιν ἐνὸς σώματος ἢ μέρους τῆς ἀτμοσφαίρας, ἥτις νὰ μᾶς ἀγγῆ εἰς τοιαύτην φυσικὴν ιδιότητα.

Κινεῖται πρὸ ἡμῶν κάτι τι, αἴφνης μία ὀπιτομένη μικρὰ σφαῖρα καὶ πίπτει ἐπὶ μιᾶς ὕαλου θυρίδος καὶ ἦτις θραύεται. Εἰς τὸ φαινόμενον τοῦτο ἐνυπάρχει ἡ κίνησις, ἡ δύναμις καὶ ὁ ἀριθμὸς.

Ὅμοιος πρὸ ἡμῶν ἀναφαίνεται εἰς τὸν ὀρίζοντα νέφος τι. Ἡ ἐμφάνισις, ἡ κίνησις καὶ ἡ διάρκεια ἐνέχουν τὴν καταβληθεῖσαν κίνησιν, δυνάμιν καὶ ἀριθμόν, ποσότητα καὶ ιδιότητα τοῦ φαινομένου.

Ἐπιθέσωμεν τὴν κίνησιν μὲ τὸν ἀριθμὸν 3, τὴν δυνάμιν μὲ 8 καὶ τὸ ποσοῦν μὲ 100. Θὰ ἔχωμεν Νέφος = 3+8+100. Τοῦτο ὅμως θὰ φέρῃ γινόμενον θερμοκρασίαν 14 ἢ ἄλλην σχετικὴν, ἢ δὲ θερμοκρασίαν, ἂν εἶνε ἰσχυρά, θὰ φέρῃ τότε φῶς καὶ τοῦντεῦθεν ἢ ἐκ τοῦ ἀοράτου σχηματισθεῖσα φωτεινὴ ὁρατὴ ιδιότης.

Ἐν συντομίᾳ τὸ παράδειγμα τοῦτο μᾶς ἐξηγεῖ τὴν φυσικὴν κατάστασιν τῆς μεταβολῆς τῆς ἀοράτου καταστάσεως εἰς ὁρατὴν.

Νομίζομεν, ὅτι τ' ἀνωτέρω ἀρκοῦσι πρὸς ἐξηγήσιν τῆς βάσεως τῶν πνευματιστικῶν καὶ ὑπερφυσικῶν φαινομένων, περὶ ὧν ἐκτενέστερον θέλομεν διαλάβει ἐν μεταγενεστέροις θέμασιν ἡμῶν, ὡς καὶ τὸ **πῶς ἐκ τοῦ μηδενὸς τὸ σύμπαν.**

ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

Ο "ΠΑΝΤΟΓΝΩΣΤΗΣ,"

Πωλεῖται εἰς τὰ βιβλιοπωλεῖα τῶν κ. κ.

Τ. Βασιλείου, Θ. Βαφειάδου, Χρ. Γαλιάρου, Μ. Ζηριάκη, Γ. Κορνάρου, Χρ. Σαλιβέρου καὶ τὰ περὶ πτερά τῶν τραυματιῶν.

Ἐκαστὸν τεῦχος ἀντὶ δραχ. 3

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΕΡΜΑΝΙΑΝ

ΤΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ ROTHENBURG

Ἄν δὲν εἶναι ἄγνωστον τὸ *Rothenburg* εἰς πολλούς, δὲν θὰ εἶναι ὅμως γνησιότατον, ὅτι εἶναι ἀπὸ τὰς ὀλιγοτάτας πόλεις τῆς Βαυαρίας, αἵτινες διέσωσαν τὸν μεσαιωνικὸν χαρακτῆρα.

Ἡ πόλις αὕτη, κειμένη ἐπὶ τοῦ *Tauber*, περιτοχιζομένη ἀπὸ τείχη τοῦ 13ου καὶ τοῦ 14ου αἰῶνος, τὰ ὁποῖα κατὰ τὸν 17ον αἰῶνα, κατὰ τὴν ἐπιδρομὴν τοῦ *Käuzer Tilly*, κατεστράφησαν ἐν μέρει. Εἶχεν ἀντιτάξει ἡ πόλις πείσμα ἀνίστασιν κατὰ τοῦ ἐπιδρομέως, ὅστις, διὰ νὰ κορέσῃ τὴν ἐκδίκησίν του, διέταξε νὰ καταστρέφῃ αὐτήν, ἐπὶ δὲ τῶν ἐρειπίων τῆς νὰ καταδικάσῃ εἰς θάνατον πάντας τοὺς γυναικείους ὑπερασπιστάς τῆς καὶ δὴ τὸν Διοικητὴν αὐτῆς καὶ τὴν Γερουσίαν.

Τοῦτο πληροφορηθεῖσα ἡ θνητὴ τοῦ Διοικητοῦ, παρέλαβε πάσας τὰς γυναῖκας τῆς ἀριστοκρατίας τοῦ τόπου καὶ παρουσιασθεῖσα ἐνώπιον τοῦ *Käuzer Feldher Tilly*, γονυκλιτῆς ἰκέτευσεν αὐτὸν νὰ συγχωρήσῃ τοὺς κατοίκους καὶ νὰ φανῇ μεγαλόφυχος πρὸς τοὺς ἐχθρούς του.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ὁ *Tilly* ἔπινε κρασί ἀπὸ μέγα κύπελλον χωρητικότητος τριῶν λιτρῶν καὶ πλέον. Ἀστειζόμενος δ' εἶπε πρὸς τὴν κόρην τοῦ Διοικητοῦ. «Ἐὰν εὐρέθῃ κάποιος, ποὺ νὰ μπορέσῃ νὰ πιῇ ὅλο τὸ περιεχόμενον τοῦ ποτηριοῦ ἀπνευσί, θὰ ἐκτελέσω τὴν παράκλησίν σου». Ἀλλὰ τίς νὰ τολμήσῃ νὰ ἐπιχειρήσῃ τοιοῦτον ἄθλον;

Ἐν τούτοις εὐρέθῃ ὁ ἄνθρωπος. Παρουσιασθεὶς ἐνώπιον τοῦ *Tilly* ὁ πρόβην Διοικητῆς τῆς πόλεως *Nusch*, ἀνέλαβε νὰ σώσῃ τὴν πόλιν, καταπίνων τὰς τρεῖς λίτρας τοῦ οἴνου. Πράγματι δ' οὗτος ἐκένωσε τὸ ποτήριον ἀμέσως καὶ ἐξήτησε νὰ πῆ καὶ ἄλλα μικρότερα ποτήρια.

Ὁ *Tilly* ἐτίθησε τὴν ὑπόσχεσίν του καὶ ἡ πόλις ἐσώθη.

Σήμερον εἰς τὸ Διοικητήριον τοῦ *Rothenburg*, ἀρχαιότατον κτίριον, εὐρίσκεται καλλιτεχνικὸν ὀρολόγιον, τὸ ὁποῖον ὑπενθυμίζει εἰς τοὺς κατοίκους τῆς πόλεως καθ' ἐκάστην, τὴν μεσημβριαν ἀκριβῶς, τὴν παλαιὰν αὐτῆν ἰστορίαν.

Τὴν 12ην μεσημβρινὴν ἀκριβῶς ἀνοίγονται ἐκ δεξιῶν καὶ ἐξ ἀριστερῶν τοῦ ὀρολογοῦ δύο παράθυρα καὶ παρουσιάζονται εἰς αὐτὰ δύο πλαγῶνες· ἀριστερᾶ ὁ *Tilly* καὶ δεξιᾶ ὁ *Nusch*, μὲ τὸ ἱστορικὸν ποτήριον ἀπὸ χεῖρας, τὸ ὁποῖον ἐγείρει βραδέως, τὸ φέρει μέχρι χειλέων καί, ἀφ' οὗ ἀρίσει νὰ ἐνοήσῃ ὅτι ἐπιε τὰς τρεῖς λίτρας τοῦ οἴνου, τὸ ἀποσύρει καὶ παραμένει εἰς τὴν προτέραν του θέσιν. Μετὰ πάροδον δὲ πέντε λεπτῶν τὰ παράθυρα ἐπανακλείονται.

Κατὰ τὴν Πεντηκοστήν, ἐν *Rothenburg* διδάσκειται

δραμά τι ὑπὸ τὸν τίτλον «*Die Meistertrunkers*», ἦτοι «οἱ Ἀρχιμπερκῆδες» ἢ «οἱ Κρασοπατέρες», παρωδία τῆς ἀνωτέρω ἱστορίας. Τὸ δράμα ὡς σκηνην μὲν ἔχει τὴν πόλιν, ὡς ἠθοποιούς δὲ τὸ ἡμῶν περίπου τῶν κατοίκων τῆς. Τὸ ἔργον διαρκεῖ ἐπὶ δύο ἡμέρας, καθ' ἃς αἱ σκηνοθεσίαι μεταφέρονται ἀδιακόπως, ὅτε μὲν ἐπὶ τῶν τειχῶν, ὅτε δὲ ἐντὸς τῆς πόλεως, ὅτε δ' ἐκτὸς αὐτῆς· ἐν γένει δ' ὅπου ὑπάρχει τι τὸ ὑπενθυμίζον τὰ διαδραματισθέντα γεγονότα. Κατὰ τὴν παράστασιν ταύτην ἢ συγκέντρωσις τῶν ξένων εἶναι καταπληκτικὴ, πολλὰ δὲ προσωπικότητες τῆς γερμανικῆς παιδείας καὶ τοῦ πολιτισμοῦ παρακολουθοῦν τὴν οὔτωσιν ἐκτελισσομένην ὑπόθεσιν τῆς πολιουρίας καὶ τῆς σωτηρίας τοῦ *Rothenburg*.

Νυρεμβέργη

ΛΕΩΝ. Γ. ΣΑΒΙΝΟΣ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑΙ ΕΡΕΥΝΑΙ

ΔΙΑ ΤΙ ΥΠΑΝΔΡΕΥΟΝΤΑΙ;

Μία τῶν μεγαλυτέρων ἐφημερίδων τῆς Ν. Ὑόρκης ἐνήργησε πρὸ τινος πρωτότυπον ἔρευναν μεταξὺ τῶν ὑπανδρευμένων καὶ μὴ ἀναγνωστικῶν τῆς, θέσασα τὸ ἐρώτημα «Διὰ τί ὑπανδρεύητε;» Αἱ ἀπαντήσεις ἦλθον πολυάριθμοι καὶ ποικίλοι. Ἰδοὺ τινες ἐξ αὐτῶν:

— «Ἐξέλεξα ὡς σύντροφον τῆς ζωῆς μου ἓνα δεξιὸν βιολιστὴν, διότι λατρεύω τὴν μουσικὴν».

— «Ἐπῆρα τὸν νέον ποῦ μοῦ ἤρесе περισσότερο ὡς σύντροφος εἰς τὸ τέγγυς».

— «Ἐπῆρα τὴν ἐξ ἔρωτος· ἀλλ' ὅταν παύσω ν' ἀγαπῶ, θὰ ζητήσω διαζύγιον».

— «Τὴν στιγμήν τοῦ γάμου ὁ ἐκλεκτός μου ἐφάνετο εἰς τὰ μάτια μου ὁ ὀραιότερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου».

— «Θὰ ὑπανδρευθῶ, διὰ ν' ἀποκτήσω ἓνα σύντροφον, ποτὲ ὅμως ἓνα προστάτην».

— «Ἐπῆρα ἓνα ἄνδρα σοβαρὸν καὶ συμπαθητικόν, διότι μὲ κατηγοροῦν ὅτι εἶμαι θεοτρελλῆ».

— «Θὰ πάρω ἐκεῖνον ποῦ θὰ καταβαίη τὰ γοῦστά μου καὶ δὲν θὰ προσπαθῇ νὰ μοῦ ἐπιβάλῃ τὰ δικά του».

— «Εἶμαι μελαγχροινὴ καὶ θὰ πάρω ξανθόν, ὁμορφον πρᾶγμα, ἀλλὰ λίγο δύσκολον».

— «Θὰ ὑπανδρευθῶ μόνον, ὅταν κουρασθῶ ταξειδεύουσα».

ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ

ΝΟΜΙΚΟΝ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟΝ ΧΡΙΣΤΟΥ ΜΠΑΡΜΠΑΤΣΗ κλπ.

Ὁδὸς Καλάμεδος 7 (Ἄνω πάτωμα)

Πλήρης κατάρτισις ἐντὸς τριῶν μηνῶν διὰ τὰς ἐπιτυχίαν ἐξετάσεις τῶν τελειοφοιτῶν.

Τὸ παρὸν τεῦχος λόγῳ τυπογραφικῶν ἀνωμαλιῶν ἐκυκλοφόρησε τὴν 8 Δεκεμβρίου ἐ. ἔ.

ΓΡΑΜΜΙΑ ΚΑΙ ΝΕΑ

«Ο ΣΚΥΛΛΟΣ». — Από τῆς 31 Δεκεμβρίου 1923, ὁπότε ὁ «Παντογνώστης» εἰσέρχεται εἰς τὸ Γ' ἔτος τῆς ἐκδόσεώς του, θὰ ἀρχίσῃ ἐν αὐτῷ ἡ δημοσίευσίς νέου πρωτοτύπου ἔργου, τοῦ γνωστοῦ ἤδη εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας ἀπὸ τὸν «ΟΡΚΟΝ ΤΟΥ ΘΑΛΑΣΣΙΝΟΥ» ἱστοριογράφου καὶ λογοτέχνου κ. Δ. Γρ. Καμπούρογλου.

Τὸ νέον μυθιστόρημα θὰ φέρῃ τὸν τίτλον :

« Ο ΣΚΥΛΛΟΣ »

καὶ θὰ εἶναι ἐξαιρετικὸν ἐντύπωμα εἰς τοὺς ἀναγνώστας τοῦ «Παντογνώστου», ἰδίως δὲ εἰς τοὺς παρακολουθήσαντας τὸν «ΟΡΚΟΝ ΤΟΥ ΘΑΛΑΣΣΙΝΟΥ» μετὰ τοῦ ὁποίου, καίτοι αὐτοτελοῦς ἔργου, συνδέεται ὡς πρὸς τινὰ πρόσωπα ἐκ τῶν δρώντων.

Τὸ ἔργον σκηνοθετεῖται ἐν Ἀθήναις κατὰ τὰ ἔτη 1876—78 ἐντὸς κύκλου καλλιτεχνικοῦ καὶ κοινωνικοῦ, ἀποτελουμένου ἀπὸ πρῶσωπα γνωστὰ ἐν τῇ κοινωνίᾳ καὶ ἀπὸ τὸν ἴδιον ἐν συγγραφῆ ἐν πλήρει ἀκμῇ τῆς νεότητος, προσπαθοῦντα νὰ κρυβῆ ὑπὸ ψευδώνυμον.

Θεωροῦμεν ἐντελῶς περιττὸν νὰ συστήσωμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας τὴν παρακολούθησιν τοῦ ἀνωτέρου μυθιστορήματος, ὅπερ ὡς ἐλέχθη ἀποτελεῖ στενὸν δεσμὸν μετὰ τοῦ δημοσιευθέντος Α' Μέρους τοῦ «Ορκου τοῦ Θαλασσινοῦ», διότι ὁ κ. Καμπούρογλος νομίζομεν τοῦλάχιστον ἡμεῖς δὲν ἔχει ἀνάγκην συστάσεων διὰ νὰ διαβάσωνται τὰ ἔργα του.

Ἐκεῖνο μόνον ποῦ νομίζομεν ὅτι ἔχομεν ὑποχρέωσιν νὰ σημειώσωμεν ἰδιαιτέρως εἶναι ὅτι «Ο ΣΚΥΛΛΟΣ» θ' ἀφήσῃ πραγματικῶς ἐποχὴν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Λογοτεχνίαν.

ΕΚΔΟΤΙΚΟΝ ΤΜΗΜΑ

« ΠΑΝΤΟΓΝΩΣΤΟΥ »

Α.) ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

- 1) Τὰ Ἐξωτερικὰ Συναλλάγματα καὶ αἱ ἐπ' αὐτῶν πράξεις ὑπὸ Ἐμμ. Μ. Χανδράκη, Τμηματάρχου Δημοσίου Χρέους Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν. δρ. 50.
- 2) Περὶ Φαρμακευτικῶν Ἐνδείξεων ὑπὸ Ἀποστ. Παπαδοπούλου, τ. ὑψηγοῦ τῆς Φαρμακολογίας ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ. δρ. 5.

Λίαν Προσεχῶς

- 3) Νομικὴ Ἐγκυκλοπαίδεια ὑπὸ Ἀδόλφου Merkle κατὰ μετάφρασιν διαπρεποῦς Ἑλληνοφ. νομομαθοῦς.

Β.) ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

- 1) Ἡ Καρδιὰ μὲ τὰ Φίδια ὑπὸ Ἀθαν. Γ. Κυριαζή. δρ. 15.

ΣΗΜ. Ἄπαντα τ' ἀνωτέρω ἀποστέλλονται παντὶ τῷ ἐμβάζοντι τὴν ἀξίαν τῶν ἐλευθέρων ταχυδρομικῶν τελῶν.

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΤΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΑΙ ΕΠ' ΑΥΤΩΝ ΠΡΑΞΕΙΣ—ΤΑ ΠΟΛΥΤΙΜΑ ΜΕΤΑΛΛΑ.—Ἐξεδόθη τὸ ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον προαγγελθὲν σύγγραμμα τοῦ κ. Ἐμμανουὴλ Μ. Χανδράκη, Τμηματάρχου α' τάξεως τοῦ Δημοσίου Χρέους τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν καὶ ἀποστέλλεται ἐλεύθερον ταχυδρομικῶν τελῶν παντὶ τῷ ἐμβάζοντι ἡμῖν τὴν ἀξίαν του ἐκ δραχμῶν πενήκοντα (50).—Οἱ πρὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἀνω συγγράμματος ἐγγραφέντες συνδρομηταί, ἐφόσον ἤλλαξαν διεύθυνσιν παρακαλοῦνται νὰ δηλώσωσιν ἐγκαίρως ἡμῖν τοῦτο διὰ νὰ τοῖς ἀποσταλῆ τὸ σύγγραμμα, ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ πᾶσαν τυχὸν ἀπώλειαν. Ὡσαύτως οἱ καθυστεροῦντες ὑπόλοιπα συνδρομῶν παρακαλοῦνται νὰ ἐμβάσωσιν ἡμῖν ταῦτα διὰ νὰ γίνῃ ἡ ἀποστολὴ τοῦ συγγράμματος, διότι προβλέπεται ταχίστη ἡ ἐξάντησις αὐτοῦ καὶ δὲν ἐπιθυμοῦμεν νὰ δημιουργήσωμεν παράπονα. Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ ἐμβάσματα διεύθυνονται Ἐπιθεώρησιν «Παντογνώστης», Ἰπποκράτους 32—Ἀθήνας.

ΠΕΡΙ ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΩΝ ΕΝΔΕΙΞΕΩΝ.—Ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ Ἐκδοτικοῦ Τμήματος τοῦ «Παντογνώστου» ἡ ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον μελέτη τοῦ κ. Ἀποστόλου Παπαδοπούλου, Ἰατροῦ Ὑψηγοῦ τῆς Φαρμακολογίας καὶ Θεραπευτικῆς ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ καὶ πολεῖται παρ' ἡμῖν ἀντὶ δραχμῶν πέντε (5).—Ὡσαύτως ἀποστέλλεται παντὶ τῷ ἐμβάζοντι τὴν ἀξίαν του ἐλεύθερον ταχυδρομικῶν τελῶν.

Σημ. Ὁ ἐπιθυμῶν νὰ δημοσιευθῆ κριτικὸν σημεῖωμα περὶ τοῦ ἔργου του δέον ν' ἀποστέλλῃ δύο σόματα τοῦ ἀναγελλομένου βιβλίου.

ΠΡΟΣΦΟΡΑΙ & ΖΗΤΗΣΕΙΣ

— Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι τοῦ «Παντογνώστου» ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ. Ὅσοι λίαν συμφέροντες.

— Ἀντίγραφα γραφομηχανῆς. Γραφεῖα «Παντογνώστου»—Ἰπποκράτους 32.

— Πολεῖται Φαρμακεῖον ἐν ἐνεργείᾳ μετ' ἀδείας εἰς κεντρικὴν θέσιν τῆς πόλεως καὶ μὲ πᾶσαν ἐγκατάστασιν κανονικῆς λειτουργίας του.

Πληροφορίαι καὶ διαπραγματεῦσις πωλήσεως κτλ. Πλατεία Ἐλευθερίας ἀριθ. 22.

— Ἐνοικιάζεται Γραφεῖον πλησίον τοῦ Χρηματιστηρίου κατὰλληλον διὰ χρηματιστικῆς καὶ Τραπεζικτικῆς ἐργασίας.

Πληροφορίαι Πλατεία Ἐλευθερίας ἀριθ. 22. 9—11—π.μ. καὶ 2—5 μ.μ.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ κ. κ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

Παρακαλουμένους θερμῶς, ὅπως ὅσοι ἐξ αὐτῶν καθυστεροῦσι τὴν συνδρομὴν τοῦ τρέχοντος ἔτους τοῦ «Παντογνώστου» ἐμβάσωσιν αὐτὴν τὸ ταχύτερον εἰ δυνατόν, ἵνα δυνηθῶμεν ν' ἀνταποκριθῶμεν εἰς τὰ βαρῦτατα ἔξοδα τῆς ἐκδόσεώς μας καὶ καλύψωμεν τὰς σημαντικὰς μας ζημίας.

Περὶ τῶν μεγάλων μας δὲ ζημιῶν ἀρκεῖ νὰ σημειώσωμεν ὅτι μᾶς καθυστεροῦνται σήμερον συνδρομαὶ ὑπὲρ τὰς 850, τῶν ὁποίων ἡ ταχύτερα εἰσπραξις θὰ δώσῃ νέαν ζωὴν εἰς τὸν «Παντογνώστην», ὁ ὁποῖος οὐδέποτε ἐφείσθη χρημάτων νὰ καλλιτερεύσῃ τὴν ἐμφάνισίν του ἀπὸ πάσης ἀπόψεως.

Ἄς ἐλπίσωμεν ὅτι ἡ παροῦσα θὰ εἶναι καὶ ἡ τελευταία παράκλησίς μας.

(Ἐκ τῆς Διαχειρίσεως τοῦ «Παντογνώστου».)

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΑ — ΤΕΧΝΟΚΡΙΤΙΚΑ

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

Μόλις βγαίνει τὸ δικό μου
τὸ μικρὸ παράπονό μου
σιγαλὴ φωνή!
Σ' ἀνθισμένο κάποιον κλώνο
μὰ προῆ τὸν λόγον ἀπλώνω
ποῦ μὲ τυραννεῖ.

Στείλε μου' πάλε σὰν πρῶτα
μὰν ἀχρὴ σβουμένη νότα
μόλις ν' ἀντηχεῖ....
Σιγοπάλοντας νὰ φτάνει
νὰ προκάνει, νὰ γλυκάνει
τὴ βαρεῖα ψυχῆ.

Χάρισέ μου τὴ γαλήνη
δροσοκρήνη, ν' ἀπαλύνη
τὴ σκληρὴ καρδιά.
Γιούλι, φούλι καὶ γιοφύλλι
μὲ τ' ἀγέρι νὰ μοῦ στελεῖ
μὰ ἀπαλὴ εὐωδιά!

Ν. ΠΕΤΙΜΕΖΑΣ ΔΑΥΡΑΣ

ΕΖΗΤΗΣΑ

Στοῦ φεγγαριοῦ τ' ὄχρὸ φῶς,
στοῦ ἡλιοῦ τὴ λαμπράδα,
στοῦ ἄστρων τὸ τρεμοῦλιασμα,
στὴ χιονισμένη ἀσπράδα.

Στὰ κύματα τὰ γαλανὰ
τ' ἀφροστολισμένα
καὶ στὰ λειβάδια τὰ χλοερὰ
τὰ λουλουδοστρωμένα.

Ἐζήτησα παρηγοριά
Ἐσὲ νὰ λησμονήσω
καὶ ὅπως πρὶν ἐπόθησα
νὰ τὰ θερμαγαπήσω.

Μ' ἀλλοίμονο. ὦ! πειὸ πολὺ
πονῶ σὰν τ' ἀενεῖζω
γιατὶ σὲ ὅλα τὴν ὄχρὴ
μορφῇ σου ἀντικρύζω.

Γενάρης τοῦ 1919.

ΤΟΥΛΑ ΚΑΡΑΠΑΥΔΟΥ

ΠΡΟΞΕΣ

ΠΡΩΤΗΝΑ ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΗΜΑΤΑ

Καλοκαιριάτικο πρωῖ ποῦ ὁ ἥλιος θερμαγάλλιαζε τὴ φύσιν, παίρνοντας τὰ βήματά μου μακρὰ πὸ κάθε ὄχλοβόη, βρέθηκα σὲ μέρος σῦδενδρο, πυκνὸ καταπράσινο, σὲ μιά βαθειὰ ἑματιά ποῦ θαλερὰ πλατάνια τῆς ὑφαίναν πάνωθὲ τῆς βαθύσκιοτο οὐρανῶ.

Ἐνα ἀγέρι ἐκεῖ φυσοῦσε τόσο δροσερὸ ἀσύλληπτο καὶ μυροβόλο ποῦ χἀδι ἀνάλαφρο καὶ ζωογόνο μοῦ γέννηκε γύρω ἀπὸ τὸ μέτωπο καὶ τὴν ψυχῆ.

Σάπλωσα κάτω ἀπ' τοῖς πυκνῆς φυλλωσιῆς ποῦ πάνωθὲ μου ῥιγοῦσαν στὰ κρυφομιλήματα κάποιου παιγνιδιάρη ζέφυρου, καὶ ἀφῆθηκα εὐτυχισμένη ὀλοκληρωτικὰ στὴ βαθειὰ σύλληψιν τῆς γλυκειᾶς στιγμῆς τῆς ἀνεκλάλητης ἀθώας μέθης.

Τὰ τριγύρω γαλαζόχρωμα βουνὰ μοῦστειναν μὲ τοῖς αὔρες φορτωμένους κἀνιστρα, τ' ἄρωμα τοῦ θυμαιοῦ καὶ τοῦ σκοίνου καὶ αὐτῆς ἀκουμπώντας τα γύρω μου μ' ἀνέμιζαν τρελλὰ τ' ἀταχια μου μαλλιά καὶ γλυστροῦσαν γελαστῆς μέσ' ἀπ' τὰ φύλλα. Χωρὶς νὰ τὸ νοιώσω τὸ κεφάλι μου βρέθηκε ἀκουμπισμένο πάνω σ' ἕνα χορταρισμένο βραχάκι, λές καὶ ἦταν ἐπιτηδες ἐκεῖ βαλμένο σὰν ἀναπαντικὸ προσκέφαλο περιμένοντας κάποιον κουρασμένο διαβάτη. Κ' ἔμεινα, ἐκεῖ, μὲ τὸ βλέμμα ἡδονικὰ

βυθισμένο στὸν καταπράσινο θόλο ζητώντας μέσα σ' ἕνα σιωπηλὸ ἑμβασμὸ νὰ συλλάβω κάποιες μυστικῆς πνοῆς ποῦ γλυστροῦσαν γύρω μου, καὶ συλλάβω μιά λευκὴ μεθυσμένη ἀπ' ὁμορφιὰ ἀμαδ' ἡδῶδα, τὴν ψυχῆ μου. Μ' αὐτὴ ἀκολουθῶντας τὴ στροφὴ τῆς ἑματίας πῆγε νὰ ξεχαστῆ στὸ γλυκολάλημα κάποιου ἀηδονιοῦ ποῦ ἔλεγε γιὰ μὲ ἀγάπη του καὶ ποῦ τὸ κελᾶδημα του ἦταν ὁ ἀντίλαλος τοῦ περιπόθητου ὄνειρου ποῦ πλάθε ἡ φύση κάτω ἀπ' τὰ ὀλογάλανα φιλιὰ τ' οὐρανοῦ. Καὶ λησμονήθηκα καὶ ἐγὼ περιμένοντας τὴν καὶ ἔτσι μὲ μισόκλειστα βλέφαρα ἀκολουθῶντας σὰν πέρασμα κάποιου ὄνειρου, μὰ θύμησι παλὴν ἀποκοιμήθηκα γλυκὰ χαμογελῶντας. Κι' ἦρθαν ἡ ἀνάλαφρες πάλι αὔρες, στήνοντας αἰθέρια ἕνα χορὸ τριγύρω μου καὶ σιγοτραγουδῶντας πῆραν ἀπ' τὰ χεῖλη τὸ στερεὸ ἐκεῖνο μου χαμόγελο τὸ μοιράστηκαν καὶ ἐφίαν μ' αὐτὸ στεφάνια λευκὰ στολίζοντας τ' ἀέρινα τους κεφάλια.

Σὰν ἐύπνησα ἀναζήτησα τὴν ὡραίοπαθη μεθυσμένη ἀμαδουάδα, ποῦχε ξεχαστῆ στὸ γλυκολάλημα κάποιου ἀηδονιοῦ, καὶ τὴν εἶδα πλάϊ στὴ ρίζα ἐνοῦ πλατάνου νὰ κάθεται χλωμὴ . . . συλλογισμένη . . .

26.6.1923

ΑΘΗΝΑ Ν. ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΚΑΤΙΝΑΣ Γ. ΠΑΠΑ

ΕΝΑ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΣΤΟ ΒΟΥΝΟ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

Τὸ ἴδιο ἀπόγευμα τὰ κορίτσια συνοδευμένα κιὰπὸ τὸν κ. Λυκίδη πηγαίνουν ἑστὰρχαϊα.

Ἡ Κλέα ἔχει χάσει κάθε ιδιαίτερη συμπάθεια πρὸς τὸ δάσκαλο καὶ πρὸς τὴν ἀγαπητὴ τῆς ἀκόμα κατάληξι τοῦ ὀνόματός του, καὶ τὴ φράσι του: «ἔξ οὐ καὶ... γλαυκῶπις» τὴν λένε σὲ κάθε περίστασι, πᾶσι δὲν πᾶσι καὶ γελᾶνε πάντα μὲ τὴν ἴδια ὄρεξι.

Ἀπὸ διάφορες κουβέντες μαζί του κατάλαβαν πῶς εἶναι καὶ πολὺ παρθένο κιὰπὸ τὸ εὑρισκαν πὶδ γελῶσι κιὰπὸ τοὺς ἑλληνοκῶρες τοῦ ἀκόμα.

— Βρὲ τὸ βλάκα, σὲ νὰ βγῆκε ἀπὸ κουδὸν εἶναι. Τὶ ἀνοῦσιος! Ἔτσι μούρχειται νὰ τοῦ πῶ κάτι βρισιές, κάτι βρισιές ποῦ δὲ μεταχειρίζομαι ποτέ μου, ἔτσι ἑστὰ καλὰ καθοῦμενα, γιὰ νὰ ἀναγκαστῆ νὰ μὲ βρίσῃ καὶ κείνος καὶ πάψῃ γιὰ λίγο νὰ εἶναι τόσο ντροπαλὴ παρθένος! ἔλεγε ἡ Κλέα.

— Περίεργο, ἀπαντοῦσε ἡ Ἄρη, καὶ μένα μὲ φέρνει ἑστὸν πειρασμὸ κάθε ποῦ τὸν βλέπω νὰ τοῦ πῶ κανένα πείραγμα ἀπὸ κείνα ποῦ λένε οἱ φοιτηταὶ στοὺς ἀρσάκειάδες. Τὶ τὸ θέλεις! εἶναι ἄνθρωποι ποῦ τὸ προκαλοῦνε τὸ πείραγμα!

— Τοὺς ἑλληνοκῶρες τοὺς, τέλος πάντων, τοὺς χωνεύουμε, τί νὰ κάμουμε! τὸ κάτω-κάτω δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ υπεύθυνος, ἐμεῖς τοῦ τοὺς ἐμπνέουμε. Κἔχω τὴν ἴδεια πῶς κανεὶς δὲν θὰ βρεζιλευόντανε μαυτέες, ἂν δὲν εἶχε μπροστά του ἕνα γραμματισμένον!

— Τὸ πέτυχε Κλέα! Κεῖνὸν τῶλεγα πάντα πῶς τὸ καλύτερο εἶναι νὰ λείψουν οἱ γραμματισμένοι!

Αὐτὰ τὰ ἔλεγαν ἄλλες φορές, μεταξύ τους.

Τώρα ἐπήγαιναν σοδρὲς πρὸς τὸ μέρος ποῦ τοὺς ὠδηγοῦσε ὁ Λυκίδης καὶ μῦλο ποῦ κιὰπὸς ὁ εὐλογημένος δὲν ἔπαυε νὰ λέγῃ σὲ γλώσσα ποῦ τὸν στένευε καὶ τὸν ἔκανε νὰ τρικλιζῆ σὺν καινούρια κακοφτιαγμένα παπούτσια.

Ἄ, δὲν ἐννοοῦσαν σὲ κανένα τρόπο νὰ γελᾶσουν ὁ ἄνθρωπος ἔξω ἀπ'αὐτὸ ἦταν πολὺ καλὸς καὶ πολὺ εὐγενικὸς μαζί τους καὶ νὰ, ποῦ ἐθυσίαζε καὶ τὸ ἀπόγευμά του γιὰ νὰ τοὺς φέρῃ ἑστὸν τόπο ποῦ ἐγιναν οἱ ἀνασκαφές καὶ νὰ τοὺς πῆ ὅ,τι εἶχε ἐπάνω σαυτό. Κἔπειτα δὲ θάταν ὠραῖο, κορίτσια καθὼς πρέπει νὰ καταδέχωνται νὰ κοροϊδεύουν!

Μὰ γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ ὥστόσο, οἱ φίλες ἀπόφευγαν νὰ κυτταχοῦνε κὴ Ἄρη ὄλο κέμενε πίσω πότε γιὰ νὰ μαζέψῃ τῆχα κίτρινες μαργαρίτες καὶ πότε γιὰ νὰ φτάσῃ ἀπὸ κανένα φράχτη βατόμουρα ἔτσι ἦταν αὐτὴ πάντα τῆς ἀνήσυχῃ καὶ λιχοῦδα.

Κάποια στιγμή ἐπλησίασε πολὺ τὴν Κλέα καὶ τῆς σφύριξε ἑσταυτὴ τῆς:

— Τὶ διάβολο! δὲ σπαίνει καὶ λίγο μὲ τελείωσε, θὰ σκάσω καμμιά ὥρα!

Τέλος πάντων ἔφθασαν ἑστὸ μέρος τῶν ἀρχαίων. Ἦταν τὰ ἐρείπια ἐνὸς ναοῦ ἀνάμεσα σὲ χωράφια.

Φαίνόντανε καλὰ ἡ σρτῶσι τοῦ ναοῦ καὶ ἡ θέσις τῶν κίωνων. Δυὸ τρεῖς σπόνδυλοι κἔνα σπασμένο κιονόκρανο ἔδειχναν φανερὰ πῶς ὁ ναὸς ἦταν Δωρικὸς.

— Τὶ ὠραῖα θέσι γιὰ προσευχή! ἤξεραν τί ἔκαναν οἱ ἀρχαῖοι σὲ ποῖο θεὸ νάταν ἀφιερωμένος;

Ὁ δάσκαλος τοὺς ἐξήγησε τότε πῶς ὁ Ῥωμαῖος ποῦ ἔκαμε τὰ ἀνασκαφὰς συμπεραίνει ἀπὸ τὰ διάφορα εὐθῆματα πῶς ἦταν ναὸς ἀφιερωμένος ἑστὴν Διὶ ἡμίτρα.

Ἀπὸ δῶ θάταν καὶ τὸ χέρι τοῦ περιβολιοῦμας, Κλέα, εἶπε ἡ Ἄρη τὴν καταλαβαίνω θὰ τὸ βρῆκαν ἐδῶ ἑστὰ χωράφια τοὺς καὶ τὸ ἔφεραν στὸ σπῆτι ἄλλα ὅταν εἶδαν πῶς σὲ τίποτα δὲν τοὺς ἐχρησίμευε τὸ πέταξαν κιὰπὸ ἔμεινε κρυμμένο ποῖος ξέρεῖ πόσα χρόνια γιὰ νάνταμείψῃ τὴ δική μου φιλοπονία!

— Σὲ καλὰ χέρια ἔπεσε, εἶπε ἡ Κλέα, χαϊδεύοντας τὸ σπασμένο κιονόκρανο. Ὅταν πάμε ἑστὴν Ἀθήνα νὰ τὸ δείξῃς τοῦ Τσοῦντα.

— Ἐννοεῖται, ἀλλὰ σκιάζομαι μὴ μοῦ τὸ πάρῃ.

— Αἶ, καὶ δὲν τοῦ τὸ χαρίζεις;

— Ἄλλο νὰ τὸ χαρίζῃς, κιἄλλο νὰ σοῦ τὸ παίρνουν καὶ νὰ τὸ κλείουν ἑστὸις σκόνες τοῦ Μουσείου. Ἐκεῖ θὰ χαθῇ ἑστὰ τόσα χέρια καὶ τὰ πόδια, ἐνῶ ἑστὸ τραπέζι μου βσιλεύει. Κῦστερα τί ἔχει νὰ κερδίσῃ τὸ Μουσείο ἀπὸ ἕνα χέρι;

— Κρίμα ἑστὴν ἀγάπη ποῦ τοῦχεις τοῦ Τσοῦντα σου! οὔτε μιά μικρὴ χαρὰ δὲν ἐννοεῖς νὰ τοῦ προσενήσῃς;

— Ἄν καταλάβω πῶς θὰ χαρῆ, θὰ τοῦ τὸ χαρίσω, ἄλλοιὸς δὲν τὸ δίνω τελείωσε!

— Ἐχει δίκαιον ἡ δεσποινίς, εἶπε ὁ Λυκίδης πλησιάζοντας καὶ ἐγὼ ἔπαθον κάτι παρόμοιον: σημειώσατε εἶπε χαμηλώνοντας τὰ μάτια, σηκώνοντας τὰ φρύδια καὶ κουνώντας τὸ δεξί του χέρι, σὺν κάτι νάδειχνε στὸν ἄερα, πῶς ἐγὼ πρῶτος ἀνεκάλυψα τὸ μέρος αὐτὸ δι' ἐνὸς εὐρήματος ἐν τῇ ἔργῳ μου. Εὐρον δηλαδὴ λαμπρὸν ἀγαλμάτιον παριστάνον τὴν Διὶ ἡμίτρα.

Τὸ ἐνεπιστεῦθη ἐῖς ἕνα φίλον μου κάπως εἰδικώτερον λέγων συνάμα, ὅτι ὀφείλομεν νὰ εἰδοποιήσωμεν τὸ Ὑπουργεῖον.

Ἄλλ' αὐτὸς πανοῦργος ἄνθρωπος καὶ ἐν τῇ μεταξύ κρυφίνους....

Τὴν ἴδια στιγμή ἡ Κλέα ἐκύτταζε τὴν Ἄρη καὶ κατὰ σύμπτωσιν καὶ ἡ Ἄρη ἐκύτταζε τὴν Κλέα.

Εἶχαν πολλὴ ὥρα νὰ κυτταχοῦν κιὰπὸ τοὺς ἔκαμε νὰ γελάσουν. Ἰτως πάλε καὶ κείνο τὸ ἐν «τῇ μεταξύ» νὰ μὴ τῶδραν σωστὸ καὶ ἄρχισαν νὰ γελᾶνε μὲ ἀκράτη γέλια σὺν ἐκείνα ποῦ εἶχαν κάμει μπροστὰ στὸ μύλωνά. Λησμόνησαν καὶ τὴν ἀνατροφή τους καὶ τὴ μόρφωσι καὶ τὴν εὐγένεια τοῦ Λυκίδη καὶ ὅλα.

Καὶ δὲν ἐθυμῶτανε παρὰ τὸν φίλο τοῦ δασκάλου ποῦ ἦταν «ἐν τῇ μεταξύ.. κρυφίνους» καὶ γυρεύοντας μὲ τὸ νοῦ τους νὰ καταλάβουν σὲ ποῖο «μεταξὺ» εἶχε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος τὴν κρυφίνοια, ἄφησαν τὰ γέλια τους σὺν κακομαθημένες μαθήτριες, νὰ ταραξοῦν τὴν ἱερὴ ἡσυχία τοῦ ναοῦ καὶ τῶν χωραφίων ποῦ ἦσαν ὀλόγυρα.

— Γιατί γελᾶτε, δεσποινίδες; αἶ; γιατί γελᾶτε; βῆ- τοῦσε ὁ Λυκίδης χαμυγελώντας καὶ ὁ ἴδιος, ποῦ μὲ τὴ σειρά του ἱτως ναῦρισκε πολὺ ἄστετες αὐτὲς τοὺς δεσποινίδες, ὅπως δήποτε τὰ κορίτσια ἔπρεπε καὶ νὰ ποῦν ἐκυττάθησαν πάλε καὶ πάλε ἐγέλασαν ὁ Λυκίδης ἐκύτταζε πότε τὴ μιά καὶ πότε τὴν ἄλλη περιμένοντας μιά ἀπάντησι.

— Πῆς λοιπόν, Ἄρη, γιατί γελᾶμε;

— Πέστο σὺ!

— Ἐσὺ πρωτογέλασες, ἐσὺ νὰ τὸ πῆ!

Ἦταν φανερὸ, πῶς τὰ κορίτσια ζήτοῦσαν κίρῳ νὰ σκεφθοῦν.

— Λοιπὸν ἀπὸ σᾶς ὄνεις Ἄρη, περιμένω νὰ μοῦ πῆτε, ἐπέμενε κι' ὁ δάσκαλος, κυττάζοντας τὴν Ἄρη.

— Αἶ, νὰ! λοιπὸν γιατί γελᾶμε ἀφοῦ μὲ ἀναγκάζετε, θὰ τὸ πῶ! Ὅταν ἀναφέρατε αὐτὸ τὸ φίλο σας — καὶ ἐδῶ ἐκύτταζε τὴν Κλέα, ποῦ ἀνήσυχῃ εἶχε πάψει νὰ γελᾶ.

— Στάσου, στάσου, νὰ τὸ πῶ ἐγὼ καλύτερα διακόπτει βιαστικὰ ἡ Κλέα, ποῦ ἐνόμισε, πῶς ἡ Ἄρη στήν ἀδεξιότητά της ναῦρη μιά ἄλλη δικαιολογία, τῶθαλε νὰ πῆ τὴν ἀλήθεια.

— Ὅχι! ἐγὼ θὰ τὸ πῶ ποῦ τὸ ἄρχισα!.. ὅταν ἀναφέρατε, σᾶς λέω, αὐτὸ τὸ φίλο σας νομίσαμε πῶς ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα... ξανθὸ κύριο ποῦ ἦταν μαζί σας τὴν Κυριακὴ στήν ἐκκλησία.

Καί;

— Καὶ γελᾶσαμε! ἔτσι γιατί καὶ ἐθυμηθήκαμε, εἶναι ἀνάγκη νὰ σᾶς πῶ καὶ τί ἐθυμηθήκαμε;

Ἡ Κλέα βρῆκε τὴ δικαιολογία ἀστείωτερή ἀκόμα κιὰπὸ τὴν ἀλήθεια, δὲν εἶχε προσέξει κανένα «ξανθὸ κύριο» στήν ἐκκλησία καὶ ἡ ἐφευρετικότης τῆς φίλης της, τῆς ἔφερε καινούρια γέλια ποῦ τὰ μετέδωσε ἀμέσως στήν Ἄρη, κιὸ δάσκαλος βλέποντας τὰ δυὸ κορίτσια νὰ γελοῦν ἔτσι γιὰ ἕνα κύριον:

— «Κάποιο μικροκόρτε» ἐσκέφθη καὶ δὲν ἐζήτησε νὰ μάθῃ περισσότερα.

Ἄλλὰ σὺν νὰ φωτίστηκε ὁ δάσκαλος: «ὥστε τὰ κορίτσια ἀνακατεύονται καὶ σὲ τέτοια;» συλλογίστηκε μὲ εὐχαρίστησι καὶ πῆρε ἀμέσως περισσότερον θάρρος, κιἄρχισε διάφορα ἀστεῖα ποῦ τοῦ ἐνέπνευε ἡ νέα ἀποψὶς τῶν κοριτσιῶν.

Ἐπαψε μὲ μιάς νὰ τὰ θεωρῆ «μυριοβίβλους» καὶ σὺν κορίτσια δὲν τοῦ ἔφεραν ἐκεῖνο τὸν ἀφυχητικὸ σεβασμὸ, ποῦ τοῦ ἐπνευε τοὺς λέξεις καὶ τοῦ ἐστράγγιζε τὴ σκέψι.

Ἐκύτταζε τὰ κορίτσια μὲ ἄλλο βλέμμα τώρα καὶ σὺν νὰ τὰ πρωτόβλεπε. Ἡ Ἄρη, ποῦ ἐσκαρφᾶλωνε σὲ κάθε τοῖχο καὶ σὲ κάθε φράχτη, ἄγρια καὶ ἀπότομη ὅπως ἦταν, μὲ κοντὰ μαλλιά καὶ μὲ βλέμμα ποῦ ἦταν πάντα τὸ ἴδιο, εἶτε κύτταζε μιά σὰύρα εἶτε ἕναν ἄνθρωπο εἶτε ἕνα τοῖχο δὲν τοῦ ἔρεσε καθόλου: «Κατοῖκι» ἐσκέφθη.

«Αὐτὴ δὲν ἔχει τίποτα ἀπὸ δεσποινίδα ἀπάνω της, κἔχει ἕνα βλέμμα ἀνυπόφορο! κάθε ποῦ μὲ κυττάζει νομίζω πῶς ἔχασα τὴ σάρκα μου, πῶς ἔμεινα σκελετὸς ἐκείνῳ πῶς μετράει τοὺς κλειθῶσις μου!

Ὅσο γιὰ τὴν ἄλλη, ἂ, αὐτὴ μάλιστα! γλυκεῖα μὲ βλέμμα ζεστό, ἡμερῆ καὶ πολὺ εὐγενής».

— Κολοφωτιές! κολοφωτιές! ἐρώναξε ἡ Ἄρη, διακόπτοντας τὴ σκέψι τοῦ δασκάλου καὶ τρέχοντας πρὸς ἕνα χαντάκι γεμάτο χόρτα, ὅπου, φαίνεται τοὺς διέκρινε.

— Πυγολαμπίδες, παρατήρησε ὁ δάσκαλος καὶ μόνο ποῦ δὲν ἐκκοκίνησε γιὰ τὴ χυδαῖότητα τῆς Ἄρης.

— Καὶ δὲν εἶναι τὸ ἴδιο, τὸ θέλετε σὲ μετάφρασι; εἶπε ἡ Ἄρη, βάζοντας τὴν κολοφωτιὰ ἐπάνω στὸ χέρι της.

— Καλὲ τῆνε τοῦτο; σκουλήκα! καὶ τί φῶς! ὅλη λάμπε. Στὸν τόπο μου οἱ κολοφωτιές εἶναι μυῖγες καὶ πετᾶνε στὸν ἄερα, σὺν ἄτρη, ἐδῶ σέρνονται ἄχ! κύριε Λυκίδη, ἐπρόσθεσε γελώντας, τὰ φωτὰ σας σέρνονται!

Ὁ κ. Λυκίδης εἶχε ἄλλο τὸ νοῦ του;

— Εἶπατε πῶς πυγολαμπὲς σημαίνει ἀκροβῶς; ὅ,τι καὶ ἡ λέξις ποῦ ἐπροφέρατε;

— Ἀκροβῶς! εἶπε ἡ Ἄρη, καὶ ἐτόνισε τὴ λέξι κατὰ τὸν τρόπο ποῦ τὴν εἶχε τονίσει καὶ ὁ Λυκίδης.

— Τὰ πρῶτα συνθετικὰ καὶ τῶν δύο εἶναι τῆς αὐτῆς ἐννοίας, εἶπε ἡ Κλέα οἰκτιρόντας τὸ Λυκίδη καὶ ὅσο γιὰ τὰ δευτέρω, δὲν πιστεύω νάχετε ἀντίρρησι, γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο, κυττάχτε τὸ βράδυ καὶ τὸ λεξικό σας.

Ὁ Λυκίδης εὑρισκε πολὺ ἀστεῖα τὴν ἀνακάλυψι καὶ ἔπαιξε μὲ τὴ λέξι.

Ὅστόσο ἡ Κλέα καὶ ἡ φίλη της ἔτρεξαν νὰ μαζέψουν ἀρκετὲς γιὰ καντήλι.

— Ὅ, τοὺς βάλουμε κάτω ἀπὸ ἕνα ποτήρι καὶ θὰ μᾶς φέγγουν τὴ νύχτα σὺν ἡλεκτρικὸ, ἐξήγησε ἡ Ἄρη, καὶ παρακίνησε τὸ δάσκαλο νὰ μαζέψῃ κιὰπὸς, ποῦ ἔστεκε ἀκίνητος ἑστὴν μέση τοῦ δρόμου.

— Τὰποφάσισε καὶ κατέβηκε στὸ χαντάκι — τί ληθία! οὔτε νὰ πηδήσῃ δὲν εἶχερε! — καὶ ὅστερα ἀπὸ πολλὰς προσπάθειες κατὰφερε τέλος πάντων νὰ πιάσῃ κιὰπὸς μιά, ἐνῶ τὰ κορίτσια εἶχαν γεμίσει τοὺς χουφτες τους, μὲ ἀρκετὴ ἀνατριχίλα, γιατί αὐτὲς οἱ σκουλήκες περπατώντας τοὺς γαργαλοῦσαν τὸ χέρι.

Ὁ Λυκίδης ξαναβῆκε στὸ δρόμο καὶ σκέφθηκε νὰ προσφέρῃ τὴν κολοφωτιὰ του ἑστὴν Κλέα.

— «Μου επιτρέπετε δνίς νά περάσω στήν μπλοϋζα σας αὐτή τήν καρφίδα; θά λάμπη σάν κόσμημα, εἶπε περνώντας τὸ σκουλήκι σὲ μιὰ καρφίτσα.

— Βρὲ τὸ ζῦο! ἐσκέφθηκε ἡ Ἄρη καὶ τῆς ἦρθε ἡ διάθεσι νά τὸν μπατσίση· δὲν μπόρεσε νά κρατηθῆ καὶ φώναξε φουρισμένη.

— Γιατὶ τὸ τρυπήσατε τὸ σκουλήκι! ἔτσι τρυπάνε ἓνα ζῦο.

Ὁ Λυκίδης ἐγέλασε. Τὸ λόγος! ἓνα σκουλήκι! καὶ τι εἶναι ἓνα σκουλήκι! τὸ μόνο κακὸ εἶναι ποῦ μου κόπηκε ἡ μέση καὶ θά σᾶς προσφέρω μόνον τὸ μισό, εἶπε γυρίζοντας πρὸς τὴν Κλέα.

— Καὶ ποῖος ξέρει ποῖο μισό, εἶπε μὲ ἀηδία ἡ Κλέα.

— Ἄ! τὴν πυγή, τὴν πυγή! ἀπάντησε ἀμέσως ὁ Λυκίδης καὶ ἐγέλασε μένα γέλιο, ποῦ ἐχαροποίησε πολὺ τὴν χαϊρέκακη Ἄρη γιατί ἦταν ἀηδέστατο.

Τὸ βράδου ποῦ οἱ φοιτήτριες ἐγύρισαν στὸ σπίτι τους, ἡ Ἄρη εἶπε στὴ φίλη της.

— «Βάλε, Κλέα, τοὶς κολοφωτιὲς κάτω ἀπὸ τὸ ποτήρι καί... «ἐν τῷ μεταξῷ» συλλογίσου, ποῦ δὲν ἐσκεφθήκαμε νά τὸν ρωτήσουμε τί ἀπέγινε τὸ «ἀγαλμάτιον» τῆς Δήμητρας. Κεῖτσι ἐπλούτισεν τὸ λεκτικὸ τους μὲ μιάν ἀκόμη ἐκφρασιν.

* *

Ὅλο τὸν καιρὸ ποῦ ἀκολούθησε τὰ κορίτσια ἀπέφυγαν νά συναντηθοῦν μὲ κανένα γραμματισμένον τοῦ χωριοῦ.

Κάθε πρωὶ ὕστερα ἀπὸ τὴν περιποίησι τοῦ περιβολιοῦ τους, ἐπαίρναν τὰ βιβλία τους τὸ πρόγευμά τους, ποῦ τοὶς περισσότερες φορὲς ἦταν καρύδια καὶ ψωμὶ ἀλειμμένο μὲ βούτυρο καὶ μέλι, καὶ ξεκινούσαν γιὰ τὸ «παληῶ σχολεῖο».

Ἐμελετοῦσαν σοβαρά· εἶχαν τελειώσει τὸ «δημόσιο βίο» τῶν ἀρχαίων, ἐμελέτησαν καὶ τὸν ἰδιωτικὸ εἰς ὅλες τοὺς τοὶς λεπτομέρειες καὶ κατὰ ἐποχάς, γιὰ δική τους εὐχαρίστησι καὶ γιὰ βοήθημα ἑστὰ κείμενα καὶ ἑστὴν ἀρχαιολογία καὶ μελετοῦσαν τώρα Χατζιδάκι.

Τὰ «Ἀκαδεμικά» τοὶς ἐκούρασαν· πόσοι κανόνες, ποῦ νά τοὺς θυμηθῆ κανεῖς!

Εἰς τὰ «περὶ τοῦ τονισμοῦ τῶν συνθέτων» ἐπελάγωσαν· οἱ κανόνες ἐπαίρναν δυὸ γρῆμμες καὶ τὰ παραδείγματα μιὰμιση σελίδα. Ὄζπου νά φθάσουν ἑστὴν μέση τῶν παραδειγμάτων, ξεκινούσαν τὸν κανόνα καὶ ξανάρχιζαν. Ἦταν μεγάλο βάσανο οἱ δυὸ πρώτοι τόμοι! ἀλλὰ ὅταν ἐφθασαν εἰς τὸν τρίτο ἑστὴν «Γλωσσική» ἀποζημιώθηκαν.

Ἄ, μάλιστα! αὐτὸ εἶναι βιβλίον! τὸ διαβάζει κανεῖς μὲ εὐχαρίστησι, μὲ ἐνδιαφέρον καὶ τὸ μαθαίνει, αἰσθάνεται πῶς τὸ μαθαίνει, ἔτσι ἀμέσως καὶ χωρὶς κόπο· ὅλοι οἱ συλλογισμοί, ὅλα τὰ ἐπιχειρήματα, ὅλες οἱ σκέψεις ἐπάνω ἑστὴν γλώσσα εἶναι τόσο λογικά, τόσο φυσικά καὶ τόσο ἀκαταμάχητα, ποῦ νομίζει κανεῖς πῶς τάξεραι καὶ πρὶν τὰ διαβάσῃ καὶ πῶς ὅταν ἐρωτηθῆ δὲν μπῶρει πρὸς ἔτσι ἀκριβῶς νά τὰ ἀναπτύξῃ κιὸ ἴδιος, γνώρισμα ποῦ τῶχουν ὅλα τὰ πολὺ μεγάλα καὶ τὰ ἀθάνατα ἔργα.

Μόλις ἡ σκιά τῶν δένδρων ἔδειχνε μεσημέρι τὰ κορίτσια ἔπαυαν τὴ μελέτη καὶ γύριζαν στὸ σπίτι, νά φάνε.

Ἡ γρηῃ Παγώνα εἶχε «τὸ κατὰ δύνωμιν ἐτοιμάσει τὰ πάντα» ὅπως εἶλεγε ἡ Κλέα καὶ τὰ κορίτσια ἔτρωγαν ἀμέσως.

— Σήμερα, Κλέα, ἔχω ὄρεξι νά διαβάσω παραμύθια, εἶπε ἡ Ἄρη, ὕστερα ἀπὸ τὸ φαγητό, ἐνῶ ἐτοιμάζονταν νά πλαγιασῇ.

— Ἐχω τὰ παραμύθια τοῦ Grimm, τὰ θέλεις;

— Ὅχι, προτιμᾶω τῆς Χαλιμάς, μήπως ἐφερες κανένα τόμο μαζί σου.

— Ναί, ἐπάνω στήν ἀμπάρα εἶναι, ἀριστερὰ αὐτὸ τὸ πράσινο βιβλίον κοντὰ στὸ κρεβάτι σου.

Ἐπῆρε τὸ βιβλίον ποῦ τῆς ἔδειχνε ἡ Κλέα καὶ ἐκπλώθηκε στὸ κρεβάτι της νά διαβάσῃ· ἀφοῦ ἐπῆρε τὴ συνηθισμένη καὶ πολὺ ἀναπαυτικὴ στάσι της, ποῦ ἡ Κλέα εἶλεγε γιὰ τὴν πῶς δὲ μπορούσε νά σταθῇ καὶ χειρότερη.

Ἐκπλωμένη στὸ κρεβάτι της ἐστήριξε τὰ ξυπόλυτα πόδια της ψηλὰ στὸν τοίχο, ποῦ μὲ τοὶς ἀνωμαλίες τῆς μάλας του τὰ συγκρατοῦσε ὡραία, χωρὶς νά τάφήνῃ νά γλυστρήσουν.

— Τὰ πόδια σου «τάψήλον» πάλε! μὰ δὲν ντρέπεσαι καυμένη! νά περάσῃ καὶ κανεῖς νά ὅδη δυὸ πόδια γυμνὰ στὸν τοίχο! τί ὡρατο πρᾶμμα! ἐγὼ θά ἐκοκλίνιζα!

— Κοκλίνησε λοιπόν, γιατί ἀπ' ἔξω μόνον τὰ πόδια φαίνονται καὶ ἐπειδὴ ἐγὼ τὴ φυσιογνωμία μου δὲν τὴν ἔχω ἑστὰ πόδια, μποροῦν νά νομίσουν, πῶς εἶναι δικὰ σου!

— Νὰ σὲ χαρῆ ἡ Μαμάκα σου, μὲ τὴν ἐξυπνάδα, ποῦ μοῦχεις!

Ἡ Ἄρη δὲν ἀκούει! ἐδυθίστηκε κιόλας ἑστὰ παραμύθια της καὶ σὺν νά μὴν ἀκουσε τὰ τελευταία λόγια τῆς φίλης της:

— Γιὰ ἀκου, Κλέα, μὲ ἐννιά σφραγίδες, ἦταν σφραγισμένο τὸ πνεῦμα τοῦ Σολομῶντος, οὔτε νάχε νά περάσῃ ἀπὸ ἑλληνικὸ ταχυδρομεῖο καὶ νά κινδύνευε!

— Καὶ τί ἄλλο μπορεῖς νά κάμῃς ἐσὺ ἀπὸ τὸ νά κατηγορᾶς καὶ νά κοροϊδεύῃς...

— Καὶ γὰ βγάζω τὸ λαγὸ μου περίπατο!

Ἡ Κλέα δὲν μπόρεσε νά μὴν γελάσῃ.

— Τὸ ξέρεῖς, ποῦ ἀρχίζω νά πιστεύω, πῶς εἶσαι τρελλή; Μὰ εἶχες μυαλὸ νά δέσῃς τὸ λαγὸ σὰ σκύλο καὶ νά τὸν πᾶς περίπατο καὶ ποῦ; στὸ λαχανόκηπο.

— Δὲν τὸν ἔδεσα καθόλου «σὰ σκύλο». Τοῦπλεξα ἓνα δίχτυ, ποῦ θά τὸ ζήλευαν κοί...ἀράχνες, μὰ ἔλα ποῦ αὐτὸς μόλις βρέθηκε ἑστὸν περιβόλι καὶ εἶδε καὶ τὰ λάχανα ἐτεντώθηκε τόσο, ποῦ ἐγινε στενὸς σὰ γραμμὴ καὶ γλύστρησε μέσα ἀπὸ τὸ δίχτυ σὰ χέλι.

— Νάχῃς τύχη ποῦ ἦταν μουδιασμένος ἀπὸ τὸ κλουβὶ καὶ τὸν ἐπιζαες.

— Ἐτσι πᾶς τώρα, μὴ μοῦ ἀναγνωρίσῃς οὔτε τὸ τρέξιμο! Ἐπρεπε νά τὸν δῆς πῶς ἐφευγε· μὲ τὰ τέσσαρα ὁ ἀχάριστος! Μὰ πᾶς ποῦ ἤμουν ἐγὼ ἀξία καὶ τὸν πρόφτασα. Κανεῖς δὲ θά πίστευε πῶς ἐπικαταλαγὸ ἑστὸ

τρέξιμο. Μὲ βοήθησε θά πῆς καὶ τὸ νυχτικὸ σου, ποῦ ἔτυχε ἀπλωμένο ἑστὸ φράχτη. Ἐστὴν ἀπελπισία μου, τὸ ἀρπαξὴ κι αὐτὸ καὶ τρέχοντας τοῦ τῶρριζα ἐπάνω του, αὐτὸς σκοτίστηκε καὶ κεί κάτω ἑστὸ χωράφι, κοντὰ ἑστὰμπέλι τοῦ γιατροῦ, ἔπεσε καὶ πάλε στὰ χέρια μου.

Ὁρισμένως ὁ κύριος λαγὸς δὲ θά ξαναπάῃ περίπατο!

Τὸ ἀπόγευμα κάποιος ἐχτύπησε ἑστὴν πόρτα τους.

— Μπᾶ, πρώτη φορὰ ἀκούω νά μᾶς χτυπάνε, μοῦ φάνηκε, πῶς εἶμαι ἑστὴν Ἀθήνα.

— Κάποιος ξένος θάναί κει δὲν ξέρει τὰ συστήματά μας· ντύσου γρήγορα λείε ἑστὴν Ἄρη, ἐνῶ φορεῖ βιαστικὰ τὴ μπλοϋζα της, τὴ φούστα της καὶ διορθώνει τὰ μαλλιά της.

— Ἐγὼ δὲν τὸ κουνᾶω κιὰς εἶναι ὅποιος θέλει· εἶμαι ἑστὸ καλύτερο σημεῖο τοῦ παραμυθιοῦ μου.

— Ἐμπρός! φωνάζει ἡ Κλέα καὶ παρουσιάζεται ὁ κ. Λυκίδης.

Σηκῶνεται ἀμέσως ἡ Ἄρη καὶ κάθεται ἑστὸ κρεβάτι της χωρὶς νάνησυχῇ καθόλου γιὰ τὰ γυμνὰ πόδια της.

— Καλη-σπέρα σας, δεσποινίδες, μὲ συγχωρεῖτε, ποῦ σᾶς ἀνησύχησα.

— Τί λέτε! καμμιά ἀνησυχία. Καθίστε!

— Δὲν θά καθήσω· ἦλθα μόνον νά σᾶς παρακαλέσω, μήπως ἔχετε καμμίαν ἀνθολογίαν.

— Μπᾶ, καταγίνεσθε καὶ εἰς τὴν κηπουρικὴν; ἐρωτᾶει ἡ Ἄρη μὲ εἰρωνεία.

— Ὅχι, δηλαδή, δὲν πρόκειται περὶ τοιαύτης ἀνθολογίας· θά ἐπεθύμουν καμμίαν ἀνθολογίαν, δέσμην δηλαδή ἐκλεκτῶν ἄσματων.

— Δῶσε τοὺς «Λυρικούς» Κλέα· εἰς τὸ ἀρχαῖο θά τὰ ζητήτε βέβαια;

— Ὅχι, ὄχι, ἄλλην ἀνθολογίαν, ποῦ νά περιέχῃ ἄσματα, πῶς νά σᾶς πῶ, ὡς τὸ: Μιὰ βοσκοπούλα ἀγάπησα.....».

Ἡ Κλέα ζητᾶει ἓνα σχετικὸ βιβλίον καὶ ἡ Ἄρη μὲ ζεῦει μὲ τρόπο τὰ ροῦχά της καὶ βγαίνει ἀπὸ τὴν κάμαρα· ἡ Κλέα ποῦ τὴν ἀντελήφθη τὴν τελευταία στιγμὴ:

— Ποῦ πᾶς, Ἄρη, τὴν ρωτᾶει ἐκπληκτικῶς.

Ἡ Ἄρη δὲ θέλει νά πῇ μπροστὰ ἑστὸ δάσκαλο ποῦ πηγαίνει, ἀλλὰ οὔτε καὶ νά μιλήσῃ, σὺν ἀδιάκριτη, σὲ ἄλλη γλῶσσα. Κι ὅπως εἶναι τὸ φυσικὸ της νά μὴ τὰ χάνῃ ποτέ.

— Πηγαίνω νά ἀργυραμειθῶ! ἀπαντᾶει ἀπαθέστατα.

Ἡ Κλέα ποῦ ξέρει καλὰ τὴ φίλη της καταλαβαίνει ἀμέσως, πῶς ἡ Ἄρη θά...ἀλλάξῃ ροῦχα! Ἀλλὰ ὁ δάσκαλος μὲ μεγάλην του ἀπορία ρωτᾶει.

— Καὶ ὑπάρχει ἐδῶ ἀργυραμοιβεῖον;

— Μπᾶ ἡ Ἄρη, συνήθισε νά λέῃ ἔτσι τοὶς δασοληφίτες της μὲ τὴν Παγώνα ἀπαντᾶει μὲ ἐτοιμότητα ἡ Κλέα καὶ δίνει τὸ βιβλίον ἑστὸ δάσκαλο, ποῦ χαιρετᾶει καὶ φεύγει.

* *

— Ἐλα, καυμένη Ἄρη, ντύσου πῶς γρήγορα· δὲ θά προφτάσουμε.

— Ἐτοιμῆ εἶμαι, ἓνα κουμπὶ θά στερεώσω ἑστὸ παπούτσι μου.

— Τῶξεραι γὼ πῶς τὴν ὕστερη ὥρα θά φροντίσῃς γιὰ ὅλα! Τώρα βρήκες νά γυαλίσῃς τὰ παπούτσια σου, νά στερεώσῃς τὰ κουμπιά, νά σιδερώσῃς τὸ γιὰκᾶ σου, νά περιποιηθῇς τὰ νύχια σου!

— Ποῦ ἔχεις νά πᾶς ἐπὶ τέλους, στήν ὕπερα;

— Βρὲ ξεφορτώσουμε λίγο, ποῦ μὲ τὴ μουρμούρα σου δὲ μᾶφήνεις νά κάμω ἤσυχα τὴ δουλειά μου!

— Δὲν κάνεις καμμιά βόλτα;

— Σὺν εἶμαι κουτὴ καὶ σὲ περιμένω! πᾶω νά μαζέψω κυδώνια γιὰ τὸ βράδου καὶ ἡ Κλέα καταβαίνει ἑστὸν κήπο τους.

Σὲ μιὰ ἄκρη ὑπάρχει ἓνας πλατὺς φράχτης μὲ πλήθος βατομουριὲς καὶ ἄγριες τριανταφυλλίες, ὅλα αὐτὰ μαζί μὲ μιὰ μεγάλην κυδωνιά καὶ μερικοὺς πυκνοὺς θάμνους προστατεύουν καὶ κρύβουν ἐντελῶς ἓνα εἶδος ἐξοχικοῦ ἀποχωρητηρίου, ποῦ ὑπῆρχε ἐκεῖ ἀνεκαθεν καὶ ἐποτιζέτο, ποῖος ξέρει ἀπὸ πόσες γενεὲς γενεῶν!

Τὰ κορίτσια δὲν ἐπλησίαζαν παρὰ κάθε ποῦ θά ἐμάζευαν κυδώνια ἢ τριαντάφυλλα. Ἡ γρηῃ Παγώνα τὸ ἐπεσκέπετο ὄλο ποῦ τὰ κορίτσια τῆς τὸ εἶχαν ἀπαγορεύσει.

Ὅλοι ξέρουν, πῶς εἶναι φτειαγμένα αὐτοῦ τοῦ εἶδους τὰ μέρη: Ἐνας βαθὺς λάκκος, δυὸ ξύλα πέρα—πέρα καὶ μιὰ σανίδα κάθεται ἐπάνω ἑστὰ ξύλα.

Ἡ Κλέα ἐπλησίασε μὲ ἀκριβῆ ἀηδία καὶ ὅταν θέλησε νά φθάσῃ ἓνα κλωνάρι μὲ μεγάλα κυδώνια, ποῦ ἔγερνε ἀκριβῶς ἀπ' ἐπάνω—γιὰ νά μὴν πέσουν μέσα καὶ πᾶνε χαμένα—πάτησε ἐπάνω ἑστὴν σανίδα—τί νά κάμῃ!—ἐσηκώθηκε ἑστὸις μύτες τῶν ποδιῶν της καὶ ἔφτασε τὸ κλωνάρι. Ἀλλὰ χωρὶς νά τὸ καταλάβῃ πάτησε ἑστὴν ἄκρη τοῦ σανιδιοῦ καὶ πλάφ! τὸ ἓνα πόδι της βούτηξε μέσα ἑστὸ πολτώδες περιεχόμενο, ὡς τὸ γόνυ.

— Δυστυχία μου! ἐφώναξε μὲ ἀπόγνωσι ἡ Κλέα καὶ ἡ φωνὴ της ἐφθασε τρομερῆ σταυτιὰ τῆς Ἄρης.

— Καλέ, τί ἐπαθ' ἡ Κλέα;

Καὶ τρομαγμένη, μὲ μισοθαλμένα τὰ παπούτσια τῆς ἔτρεξε κάτω ἑστὸν κήπο κρᾶζοντας καὶ τὴν Παγώνα, ποῦ ἔτρεχε καὶ ἐκείνη, ὅσο βαστοῦσαν τὰ πόδια της, γιὰ νά ὅδη τὶ συμβαίνει.

Βρῆκαν τὴν Κλέα ἀπελπισμένη. Εἶχε ἀκουμπήσει ἑστὴν ἄψίδα τῆς σκάλας καὶ κρατοῦσε μὲ τὰ δυὸ της χέρια, τὰ ροῦχα της ψηλὰ ἐπάνω ἀπὸ τὰ γόνατα καὶ τὸ ἓνα πόδι τεντωμένο ἑστὸν ἀέρα.

Ὅταν ἀντίκρυσε ἡ Ἄρη ἐκεῖνο τὸ πόδι, τὸ παραμορφωμένο καὶ χοντρὸ ἀπὸ τοὶς ἀκαθαρσίες, ποῦ ἔσταζαν κιόλας σὲ χονδροῦς θρόμβους, ἀρχισε νά γελάῃ, μὰ τὸ γέλιο τῆς ἐκόπηκε ἀμέσως μόλις εἶδε τὴ χλωμάδα καὶ τὰ κάτωπρα χεῖλη τῆς φίλης της.

— Τί ἔχεις, Κλέα μου, γιὰτὸ στενοχωριέσαι; Ἐγὼ θά ἑστὸ καθάρσω ἀμέσως τὸ πόδι σου!

— Καλύτερα νά μοῦ τὸ κόψῃς! αὐτὸ δὲν καθαρίζεται, ἐτελειώσε! εἰς ὅλη μου τὴ ζωὴ θά βρωμάω!

— Τί κουταμάρες λές; Τρέχα, Παγώνα, ἓνα μπάνιο,

ζεστό νερό και σαπούνι. Τώρα θά δής πώς καθαρίζεται άμέσως· αὐτή τήν κάλτσα θά τήν πετάξουμε, μιὰ παλῆο κάλτσα ἔχει τί τή θέλεις!

Έβγαλε τήμπλοῦζα της—ποῦ νά σηκώνη μανίκια— τήν πέταξε ἐπάνω στή σκάλα και ἔταν ἤρθαν και τὰ χρειώδη ἔκαθάρισε ἐντελῶς τὸ πόδι της φίλης της, χωρίς νά δεῖξη καθόλου, πῶς συχαίνεται.

Μόνο ποῦ ἀπό τὰ πολλὰ τριψίματα της τῶγδαρε κιό- λας και χρειάστηκε νά τὸ περάση και με λίγο οινό- πνευμα—γιὰ καλὸ και γιὰ κακό.

Στὸ τέλος τὸ βάντησε καλὰ με κολώνια και με ὕφος ἱκανοποιημένο και χαρούμενο.

— Αἱ, τί ὄρατο πόδι, ποῦ σούκαμα! μοσχοβολάει! μπορεῖς και νά τὸ φιλήσης ἂν θέλῃς.

— Έσένα ἀξίζει νά φιλήσω, Ἄρη, και ἀγκάλιασε τή φίλη της.

(Εἰς τὸ προσεχές τὸ τέλος)

ΑΠΟ ΤΑ ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ

ΟΙ ΔΥΟ ΕΞΟΡΙΣΤΟΙ

Πρόκειται περὶ τῆς Ἱστορίας και τῆς Ποιήσεως.

Μὴ τὰ βάλετε οὔτε με τὸν ἐξοριστίας οὔτε με ἐμέ.

Ἡ Ἐπισήμη ἐξώρισε τήν Ἱστορίαν και ἡ Τέχνη τήν Ποίησιν. Διὰ νά μὴ ἐπανέλθουν δὲ τὰ ἀντικατέστησε κι' ὅλας: τήν μὲν Ἱστορίαν διὰ τῆς ἱστορικῆς Ἑρεῦ- νης, τήν δὲ Ποίησιν διὰ τῆς ποιητικῆς Σκέψεως.

Ἀπὸ πολλοῦ δὲ ἦτο ἐνδεδειγμένη ἡ ἀποπομπή αὐτή. Καὶ ὁ λόγος εἶναι ὁ ἑξῆς:

Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἱστορικοί, ἐνῶ δὲν εἶναι οὔτε χημικοί, οὔτε μαθηματικοί, οὔτε νομικοί κἄν.

Διαβάζουν δύο ἱστορικά ἔργα λ. χ. περὶ Ναπολέοντος και σοῦ γράφουν τὸ τρίτον: Ὁ Μεγάλος Ναπολέων ὡς πρῶτος ὕπατος και ὡς Ἀυτοκράτωρ!

Και διὰ νά ἔλθωμεν εἰς τὰ ἰδικά μας! Ἱστορία τῶν Βαλκανικῶν πολέμων, ἱστορία τοῦ Ἀρχιληστοῦ Ντα- βέλη κ. λ.

Ἐὰν δὲ φύγωμεν ἀπὸ τὰ πολεμοχαρῆ θέματα θ' ἀποθανυμάσωμεν τὰς ἀπειροπληθεῖς ἱστορίας τοῦ κοινο- βουλευτικοῦ πολιτεύματος παρ' ἡμῖν, ἱστορίας τῆς γυ- ναικός ἐν Ἑλλάδι, τὸν νέους μας ἐν τῇ λογοτεχνίᾳ κ. λ.

Ἐνα πρῶγμα λοιπόν, ποῦ ἠμπορῆ νά τὸ κάμη πᾶς τις, ἔχων μικρὰν γραφικὴν εὐχέρειαν και μεγαλειότητα ἀνάδειαν, δὲν ἠμπορεῖ νά εἶναι ἐπιστήμη.

Ἡ Ἱστοριοδιφία ὅμως ἀπαιτεῖ πλήν τῆς ἰδιοφυίας και ἐφόδια μεγάλου ἀριθμοῦ σχετικῶν ἐπιβοηθητικῶν γνώσεων και κατάρτισιν και ταξινόμησιν και βιβλιογρα- φίαν και πρὸ πρὸ παντός εὐδυνκρίσιαν, εἰλικρίνειαν, ὑπο- μονὴν μακροχρονίας μελέτης και αὐτοθυσίας. Στοιχεῖα πάντα ταῦτα ἀπαραίτητα, τὰ ὁποῖα συμβολίζονται διὰ τοῦ ὄρου Ἐπιστήμη.

Και κατατιῶ διασκεδαστικὸν τὸ θέαμα διὰν παρα- κολουθῆ κανεὶς χρονολογικῶς τὰς ἐμφανισθείσας λ. χ. ἱστορικὰς ἀφηγήσεις.

Ὁ πρῶτος γράφει ὅτι πιθανὸν νά πρόκειται περὶ τοῦ ἑξῆς συμβάντος. Ὁ δεύτερος παραλείπει τὸ πιθανόν, τὸ συμβὰν τὸ θεωρεῖ ὡς γεγονός. Ὁ τρίτος δημιουργεῖ ἐπ' αὐτοῦ πρὸς ποῦσαν ὀλόκληρον.

Ἄλλ' ὄμοι! ἀνακύπτει ἀπὸ τῶν χωμάτων μία μι- κροῦτοιχὴ ἐπιγραφὴ και ἀνατρέπει τὰ πάντα, ἀπαράλ- λακτα ὅπως γίνεται τὸ παιγνίδι τῶν μικρῶν παιδιῶν με τὰ κοκκαλάκια τοῦ ντόμινοῦ ἢ με τὰ κουλουριασμένα παιγνιόχαρτα.

Δὲν δύναμαι δὲ νά μὴ συγχαρῶ και κάποιαν οκέ- φην μου διατυπωθεῖσαν ἀπὸ πολλοῦ εἰς τὰ «Θρύψαλά μου», τῶρα, ὅτε ἐπισήμως πλέον ἢ τῆς παλαιᾶς μορφῆς Ἱστορία διεγράφη ἀπὸ τὰς Ἐπιστήμας.

Ἐγραφον δηλαδὴ τότε:

Εἶπομεν δηλαδὴ ὅτι, ἂν ὁ Πλάτων προηοθάνετο τήν πρὸς τὸν κατήφορον ἐξέλιξιν τήν ὁποῖαν θά ἐλάμβανε κατὰ τὸν μετ' αὐτὸν χρόνον ἢ ἱστοριογραφία δὲν θά ἀπεδίωκεν ἀπὸ τῆς πολιτείας του τὸν ποιητὰς, ὡς-ψευδο- μένους, ἀλλὰ τὸν ἱστορικούς.

* *

Ἄς ἔλθωμεν ἰώρα εἰς τήν ποιήσιν:

Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι ποιηταί, ὑπὸ τήν γενικῆς ἀντιλήψεως ἔννοιαν ταύτην: ὅλοι γράφουν δηλαδὴ στίχους.

Ἐνῶ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶναι οὔτε ζωγράφοι, οὔτε γλύπται, οὔτε μουσοῦργοι.

Πῶς νά μὴ ἐξορισθῆ λοιπὸν ἀπὸ τὰς Καλὰς Τέ- χνας ἢ τοιαύτη ποιήσιν τῆς ξεκουφαντικῆς τυμπανο- κρουσίας και τῆς ἐκνευριστικῆς ὁμοιοκαταληξίας;

Ζητήσατε τὰ οἰκογενειακὰ λευκώματα, ζητήσατε τὰ βιβλίον τῶν ἐντυπώσεων Μονῶν, Μουσείων, ἀεροπλοίων, ξενοδοχείων, και τότε θά πεισθῆτε ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρω- ποι εἶναι ποιηταί και δεύτερον ὅτι δικαίως ἐξορισθῆ ἀπὸ τὰς Καλὰς Τέχνας ἢ Ποίησιν. Ἄλλὰ και τί πεζότατον πρῶγμα δὲν ἠμπορεῖ τάχα νά σερβίση κανεὶς ὡς ποίημα;

Ἄς πάρωμεν τὸ πεζότερον ἀπ' ὅλα: τήν προαιω- νίως ἀποκρυσταλλωθεῖσαν φρασεολογίαν, με τήν ὁποῖαν ἀρχίζον τὰ γράμματα τῆς ὑπηρετησίας πρὸς τοὺς δι- κούς της, ποῦ τῆς γράφει συνήθως ἡ Κυρία της καμ- μιὰ φορὰ δὲ και ὁ Κύριός της:

«Πρῶτον ἐρχομαι νά ἐρωτήσω διὰ τήν καλήν σας ὑγείαν και δεύτερον ἂν ἐρωτᾶτε και γιὰ ἐμᾶς, χάριτι θεῆς, υγιαινομεν. Ὁ κύρ—Κοσμάς σας στέλνει χαιρε- ρετίσματα...»

Ποίημα λοιπὸν τώρα!

Γιὰ τήν καλήν ὑγείαν σας πρῶτα θὰ σας βρωτήσω κι' ἂν ἐρωτᾶτε και γιὰ μᾶς με τῇ βοήθειᾳ τοῦ Θεοῦ εἶμαι σὶς συγκαλά μου και ἐγὼ και ἡ Κυρά μου. Σᾶς χαιρετᾶ κι' ὁ κύρ—Κοσμάς...»

Ἄλλ' ἂν ἔφυγε πλέον ἢ πατροπαράδοτος αὐτὴ ποίησιν, ἀντικατεστάθη διὰ τῆς ποιητικῆς οκέψεως: και αὐτὴ εἶναι ἡ Καλὴ Τέχνη.

Ἄλλοίμονο σ' ἐκεῖνον ποῦ δακρῶζουν τὰ μάτια του, διὰν ἕνα φθινοπωρινὸ φύλλον ἀπ' τὸ δένδρον πέφτει σὶς πόδια του!

Δ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΑΠΟ ΤΟ "ΓΚΙΟΥΛΙΣΤΑΝ"

ΤΟΥ ΣΑΑΔΗ

Η ΜΟΥΣΙΚΗ

Ἄν και ὁ δάσκαλός μου, ὁ Σέχας Σιάμς ἐν Ντίν Ἄμποῦ λ' Φάραγα μὲν Γκισουζι, με διέταξε ν' ἀπέχω ἀπὸ τὸ ν' ἀκούω μουσικὴ και μού συμβούλευε τήν ἀπο- μόνωσιν και τὴ μελέτη, ὁ βρασμός της Νιότης μου ὑπερ- νικοῦσε, και τὸ πάθος κ' ἡ ἀκαταδάμαστη ἐπιθυμία με κνηγοῦσαν. Προχωροῦσα, ἂν και ἄθελα, λίγα βήματα ἐνάντια στή γνώμη τοῦ δασκάλου μου, και λάβαινα μέ- ρος στή μουσικὴ και σίς συνδιαλέξεις. Κι' ὅταν θυμώμουν τὴ συμβουλή τοῦ δασκάλου μου, ἔλεγα μέσα μου:

«Ἄν ὁ Καθῆς κάθεται μαζί μας, θά χτυπήσῃ παλα- μάκια, ἂν ὁ ἀστυνόμος πίνῃ κρασί, θά συγχωρήσῃ τὸν μεθυσμένο.»

Τέλος, μιὰ νύχτα, πῆγα σὶς τσαντήρια μιᾶς φυλῆς, κ' εἶδα ἀνάμεσά τους ἕνα μουσικό.

«Θάλεγε πῶς τὰ παράχορδα τερετίσματά του κατα- ἔσχισαν τὴ φλέβα τῆς ψυχῆς: ἡ φωνὴ του ἦταν πιδ δυ- σῶρεστη κι' ἀπὸ τὴν εἶδησιν τοῦ θανάτου τοῦ πατέρα.»

Πότε τὸ δάχτυλο τῶν συντρόφων του ἦταν βαλμένο σι' ἀφιά τους, και πότε σὶς χεῖλη τους, σὺν νά τοῦλεγαν: «Σιώπα!»

«Τρέχω με σπουδὴ ἐκεῖ ποῦ ἀκούω θόρυβο τραγουδιῶν, γιατί με τέρπουν. Μά, ἐσύ, τραγουδιστή, ἂν εἶσαι κακόφω- νος, πάψε!»

«Κανεὶς δὲ νοιώθει ἰέρην, ἀκούοντάς σε, παρὰ τὴ σιγμὴ ποῦ φεύγεις, γιατί, τότε, ἔχεις κλειστὸ τὸ στόμα.»

«Ὅταν ἐκεῖνος ποῦ παίζει τὸ λαγούτο ἀκούεται με δυσαρέσκεια, λέω σὶς κύριο τοῦ σπιτιοῦ: «Γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ρίξε μου ὑδράργυρο σι' ἀφτί, γιὰ νά μὴν ἀκούω, ἢ, ἀλληλώτικα, ἀνοιξέ μου τὴν πόρτα, γιὰ νὰ βγω ἔξω.»

Νά μὴ σᾶς τὰ πολυλογῶ, συμμορφώθηκα μ' ἐκεῖνο ποῦ ἀπαιτεῖ ἡ ἀβροφροσύνη σὶς φίλους, και πέρασα τὴ νύχτα ἐκείνη σὶς τέτοια στενοχώρια.

«Ὁ μουνζίνης φώναξε παράκαιρα. Δὲν ξέρω πόσο μέρος τῆς νύχτας πέρασε. Ζητῶ ἀπὸ τὰ βλέφαρά μου τὸ μέτρος τῆς νύχτας, γιατί ὁ ὕπνος οὔτε μιὰ σιγμὴ δὲν κατέβηκε σὶς μάτια μου.»

Τὸ πρῶτ, ἔτοι, σὰ δῶρο, ἔβγαλα ἀπ' τὸ κεφάλι τὸ σαρίκι μου, ἀπόσπασα τὰ χρυσὰ φλουριά ποῦχα στή ζώνη μου, και τ' ἰπόθεσα μπρὸς σὶς τραγουδιστή. Τὸν ἔοφιξα ὕστερα στήν ἀγκυλιά μου, και τοῦ εἶπα πολλές πολλές εὐχαριστίες.

Οἱ φίλοι μου θεώρησαν τὴν καλή μου αὐτὴ προαί- ρεσιν ὡς ἐνάντια στή συνήθεια, τὴν ἀπέδωσαν στή μαιου- δοξία μου και στήν ἐπιπολαιότηιά μου, και γέλασαν κρυφά. Ἐνας, μάλιστα, ἀπ' αὐτοὺς ἔβγαλε τὴ γλῶσσα τῆς ἐναντιώσεως κι' ἄρχισε νά με μαλώνῃ γελόντας:

— Ἐτοι κάνοντας, δὲν ἔκανες πρᾶξι ποῦ νά ταιριά- ζῃ με τὸν τρόπον τῶν φρόνιμων ἀνθρώπων. Ἐδω- σες τὸ σαρίκι τῶν Σέχηδων κ' ἕνα σωρὸ φλουριά, σ' ἕνα τέτοιο μουσικό, ποῦ, σ' ὅλη τὴ ζωὴ του, οὔτε δρα- χμὴ εἶδε ποτὲ σὶς χεῖρια του, οὔτε χρυσὸ νόμισμα σὶς τὸ μπαρὸ του.

«Αὐτὸς εἶπε ἕνας μουσικός, (μακρὸν ἕνας τέτοιος ἀπὸ τὸ εὐτυχιμένο τοῦτο σπῆτι!) ποῦ κανεὶς ποτὲ δὲν τὸν εἶδε δυὸ φορὲς σὶς ἴδιο μέρος. Ἀλήθεια, διὰν ἡ φωνὴ του βγαίνει ἀπὸ τὸ στόμα του, οἱ τρίχες τῶν ἀν- θρώπων ἀνασηκώνονται στήν κεφαλὴ τους. Τὸ που- λάκι σὶς κλουβί ξεψύχισε ἀπ' τὸν τρόμο ποῦ τοῦ προ- ἔξησε. Ἐκανε κουνδοῦνι τὸ κεφάλι μας, κι' ὁ ἴδιος ξε- σχισε τὸ λάρυγγά του.»

Εἶπα:

— Ἀρμόζει νά σταματήσῃς τὴ γλῶσσα αὐτὴ τῆς ἐναντιώσεως, γιατί ἐγὼ βρῆκα μιὰ μεγάλη ὠφέλεια ἀπὸ τοῦτον τὸν ἄνθρωπο.

Ἀπάντησε:

— Πές μου, με τί τρόπο συνέβη αὐτό, γιὰ ν' ἀνα- ζητήσωμε ὅλοι τὴν εὐνοιά του και τοῦ ζητήσωμε συγ- γνώμη γιὰ τὰ στείια μας και τὰ πειράγματά μας.

Εἶπε:

— Ὁ Σέχας με εἶχε διατάξῃ πολλές φορὲς ν' ἀπέχω ἀπὸ τὸ ν' ἀκούω μουσικὴ και πολλές φορὲς μού ἀπηύ- θυνε ἐπιπλήξεις. Δὲν πρόσεχα σ' αὐτὲς και δὲν τὸν ἄκουα καθόλου, ὡς ποῦ, αὐτὴν τὴν νύχτα, τὸ καλὸ μου ἄστρο μ' ὠδήγησε σὶς τὸν τόπον τοῦτο, γιὰ νά με κάμη αὐτὸς ὁ μουσικός νά μετανοιώσω, λέγοντας: ἀπὸ σήμερον, δὲ θά ζητήσω πιδ τὴν ἀκρόασιν τῆς μουσικῆς, οὔτε τὴ συ- ναναστροφὴ τῶν ἀνθρώπων.

«Δροσερὴ κ' εὐχάριστη φωνὴ, μέσα σ' ἕνα σπιτί ἀρχοντικό, ἀπὸ στόμα γλυκὸ κι' ἀπὸ χεῖλη πιδ γλυκά, κυριεύει και σκλαβώνει τὴν καρδιά, εἴτε με τερετίσματα μελωδικὰ εἴτε με τὴν κοινὴ ὀμιλία, ἐνῶ τὰ πιδ γλυκὰ τραγοῦδια τοῦ Οδοσάκ, τοῦ Ἰσαχάν και τῆς Χελκάζης γίνονται ἀπαισία κοσμάτια σὶς λάρυγγα ἀποτρόπαιου μουσικοῦ.»

Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

Ἡ θεία εὐσπλαχνία κράτησε τὸ λύχνον τῆς οὐρανίας εὐδοκίας καὶ συνδρομῆς στὸ δρόμο κάποιου παραπλανημένου ἀπὸ τὴς ἀπαγορευμένες ἡδονές, ἔτσι ὥστε οὐ γὰρ οὐ γὰρ μὴ στὴ συντροφιά τῶν ἀληθινῶν σοφῶν.

Μετὰ τὴν εὐεργετικὴ ἐπιρροή τῆς συναναστροφῆς του μὲ τοὺς δερβισοὺς, καὶ τῆς φωτισμένης κι' ἀγαθῆς ψυχῆς τῶν, οἱ ἀξιοκατάκριτοι συνήθειές του μετατράπηκαν σὲ ἀξιεπαινα προτερήματα, κι' ἀπομακρύνθηκε ἀπ' τὰ πάθη καὶ τὴς σαρκικῆς ἡδονῆς.

Ὅμως ἡ γλῶσσα τῶν κακόβουλων δὲν ἔπαυε νὰ τροχίζει ἀπάνω του καὶ νὰ λέη:

— Δὲν τὰ παρήτησε ἀκόμα τὰ παλιά του. Ἡ ἀποχή του κ' ἡ εὐσέβειά του δὲν μᾶς ἐμπνέουν καμιάν ἐπισημοσύνη.

«Μετὰ τὴ συγγνώμη τῆς μεταμελείας μορεὶ κανεὶς νὰ ἀπαλλαγθῆ ἀπὸ τὴς τιμωρίας τοῦ Θεοῦ, δὲν μορεὶ ὅμως ν' ἀπαλλαγθῆ ἀπὸ τὴ γλῶσσα τῶν ἀνθρώπων».

Δὲν εἶχε τὴ δύναμι νὰ ὑποφέρει τὴν ἀδικία αὐτῶν τῶν λόγων καὶ παρεπονήθηκε στὸν ἡγούμενον τοῦ Τάγματος, λέγοντας:

— Ὑποφέρω ἀπὸ τὴ γλῶσσα τῶν ἀνθρώπων.

Ὁ Σέχας ἔκλαψε καὶ εἶπε:

— Πῶς θὰ μορεῖς ν' ἀπαλλαγθῆς ἀπὸ τὴν εὐγνωμοσύνη ποὺ σοῦ ἐπιβάλλει ἡ εὐεργεσία αὐτῆ; Γιατὶ εἶνε εὐεργεσία ποὺ σοῦ κάνουν. Σὺ εἶσαι καλλίτερος ἀπ' ὅσο αὐτοὶ νομίζουν, ἀλλὰ ὡς πότε θὰ λές: «ὁ κακόβουλος καὶ ὁ φθονερός ἐξετάζουν τὰ ἐλαττώματά μου, ἐμένα τοῦ ἀθλίου;» Σοῦ λέω: «Εἶτε σηκώνονται γιὰ νὰ χύσουν τὸ αἷμα σου, εἶτε γονατίζουν γιὰ νὰ εὐχηθοῦνε τὸ κακό σου, εἶτε προσιμώτερο νᾶσαι καλὸς καὶ νὰ σὲ λέν οἱ ἄνθρωποι κακό, παρὰ νᾶσαι καλὸς, καὶ νὰ σὲ λέν οἱ ἄνθρωποι κακό, παρὰ νᾶσαι καλὸς καὶ νὰ σὲ θεωροῦν καλό.» Κοίταξε ἐμένα, ποὺ ὅλοι μὲ θεωροῦν τέλει, ἐνῶ εἶμαι σὸ ἔπακρον τῆς ἀτελείας.

«Ἄν ἔκανα ὅσα ἔλεγα, θάμουν ἄνθρωπος καλοῦ χαρακτήρος καὶ φιλόδοξος.»

«Βέβαια, κρύβομαι ἀπὸ τὰ μάτια τῶν ἄλλων, μὰ, ὁ Θεὸς ξέρει ὅτι ὑπάρχει μέσα μου κρυφὸ καὶ φανερό.»

«Ἡ πύλη εἶνε κλεισμένη πίσω μας, ἐξ αἰτίας τῶν ἀνθρώπων, καὶ γιὰ νὰ μὴ διαδόσουν τὴ φήμη τῶν ἐλαττωμάτων μας. Ἀλλὰ σὲ τί χρησιμεύει ἡ κλεισμένη πύλη; Τὸ Ὅν ποὺ γνωρίζει ὅλα τὰ μυστήρια γνωρίζει καὶ τὸ Κρυφὸ καὶ τὸ Φανερό.»

Μετάφρασις: Κ. ΤΡΙΚΟΓΛΙΔΗ.

ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

Τρομακτικῆς διαδόσεως εἶχαν ἀναστατώσει τὸν ἀπλοϊκὸ κοσμάκη τοῦ χωριοῦ. Ὁ γέρω — Στάθης, σαράντα μέρες ὕστερ' ἀπὸ τὸ θάνατό του, βρυκολάκισε καὶ ψυχὴ γεννημένη δὲν ἔπρεπε νὰ βρισκεται στὸ δρόμο μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ποὺ ἡ χώρα δόλοκληρη ἔπρεπε νάνη διαθεοῦ.

Ὁ Στεφανῆς, ὁ πιδ ἄφοδος ἄντρας τοῦ τόπου, τὸν εἶδε νὰ γυρίζει ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι του καὶ τρέμαξε! Πρώτη φορά στὴ ζωὴ του ποὺ φοβήθηκε ὁ Στεφανῆς, γιατί καὶ πρώτη φορά ἔδλεπε τόσο φοβερὸ φάντασμα. Κάτι τέτοια τὰ θεωροῦσε ἀστεία πάντα καὶ ποτὲ δὲν τὰ πίστευε. Αὐτὴν τὴν φορά ὅμως τὰ εἶχε χρειαστεῖ σ' ἀλήθεια καὶ γι' αὐτὸ ἴσα — ἴσα γυναῖκες κι' ἄντρες, νηοὶ καὶ γέροι πίστευαν, στὰ ὅσα λεγότανε γιὰ τὸ βρυκόλακα, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά. Ἐπειτα κι' ὁ Δήμαρχος τοῦ χωριοῦ — ἕνας σεβάσιμος γέρος, φίλος παιδικὸς τοῦ γέρω — Στάθης — τὸ εἶχε πιστέψει ἀπ' τοὺς πρώτους, γιατί ἤξερε πῶς ἡ ζωὴ τοῦ φίλου του ἦταν πολὺ ἀνήθικη. Ὁ κόσμος ἤξερε πῶς ἡ κόρη τῆς ἀνήθικας του ἦταν δικό του παιδί! μὰ ὁ Δήμαρχος γινώριζε καλλίτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον πῶς αὐτὸ δὲν ἦταν οὔτε τὸ πρῶτον, οὔτε τὸ μεγαλύτερον ἁμάρτημα τοῦ γέρω — Στάθης. Εἶχε κάνει κι' ἄλλα πολλὰ ἁκόμη, ποὺ τὰ ἤξερε κι' ὁ Ἐφημέριος τοῦ χωριοῦ καὶ πολλὰς φορές τὰ συζητούσανε μαζὺ καὶ σὰν ἄγιοι ἄνθρωποι ποὺ ἦτανε κι' οἱ δύο τους, διάβαζαν εὐχὲς γιὰ τὴν ἀνάπαψι τῆς ψυχῆς τοῦ φίλου τους.

Μὰ μ' ὅλα αὐτὰ ἡ διαδόσεως δὲν ἔπαυαν, κι' ὁ κοσμάκης νωρὶς — νωρὶς κλεινότανε σπίτι του, κι' ἀμπάρωνε τὴς πόρτες καὶ τὰ παράθυρά του, γιὰ νὰ μὴ δῆ καὶ νὰ μὴν ἀκούσῃ τὸ βρυκόλακα.

Καὶ σὰν πῆγαιναν, ἡ γυναικοῦλες καὶ τὰ μικρὰ παιδιά νὰ πλαγιάσουν, κυττοῦσαν κάτω ἀπ' τὸ κρεβάτι τους μὴν ἦταν κρυμμένος ὁ βρυκόλακας. Ἐπειτα κουκουλονότανε μὲ τὸ πάπλωμα, ἀφίνοντας ἐκτὸς ἀπ' τὸ καντήλι, κι' ἕνα φῶς ἁκόμη ἀναμένο, γιὰ νὰ μὴ πλησιάσῃ στὸ σπίτι τους τὸ ξωτικὸ ποὺ θάδβαινε μετὰ τὰ μεσάνυχτα, κύριος ὄλης τῆς χώρας.

* *

Ὅσο περνοῦσαν οἱ μῆνες, τόσο πιδ ἐπικίνδυνος γινόταν στὸ χωριὸ ὁ βρυκόλακας. Πολλοὶ ποὺ σηκωθήκανε ξημερώματα νὰ πᾶνε στὰ χωράφια τους μόλις καὶ γλυτώσανε. Κι' ὁ Στεφανῆς λίγο ἁκόμη καὶ θὰ πάθαινε κακό. Μὰ εὐτυχῶς πρόφτασε καὶ ξαναμπήκε στὸ σπίτι του μόλις τὸν ἀντίκρυσε. Ἄν ἔκανε τὸ ἴδιο καὶ τοῦ Δήμαρχου τ' ἀγγόνι καὶ δὲν ζητοῦσε νὰ σκοτώσῃ τὸ φάντασμα ποὺ ἀπάντησε ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι τοῦ θεῖου του, δὲν θὰ βρισκότανε σκοτωμένος τὴν ἄλλη μέρα μεσ' τὴ μέση τῆς ρούγας μὲ τὸ ἴδιο του τὸ δπλο.

Ὁ γιατρὸς ποὺ τὸν εἶδε πιστοποίησε πῶς τὸ δυστύ-

χημα ἦτανε τυχαῖο. Μὰ ποῖος πιστεύει τοὺς γιατροὺς σὲ τέτοιες στιγμές; Οἱ ἐπιστήμονες εἶναι ἄθεοι καὶ γιὰ νὰ κάμουν καὶ τοὺς ἄλλους νὰ μὴν πιστεύουν σκαρώνουν κάθε λογῆς ἱστορία.

Ἦτανε λέει, τὸ δπλο παραγεμισμένο καὶ κρεπάρησε. Ἄηδες! Ἄν ἦταν ἔτσι, τότε γιατί δὲν κρεπάρησε μιὰ ἄλλη φορά ποὺ τὸ εἶχε ξανά παραγεμίσει, ἀλλὰ κείνο τὸ βράδυ ποὺ, ὅπως φαίνεται, ἔρριξε στὸ βρυκόλακα; Ἐπειτα — ἔστω πῶς ἐγινε ὅπως εἶπε ὁ γιατρός — γιατί νὰ μὴ σκοτωθῆ κι' ὁ βρυκόλακας μαζὺ; Γιατὶ ὁ γιατρός δὲν ἤξερε τί ἔλεγε, καὶ καλὰ θάκανε νὰ φρόντιζε κι' αὐτὸς μὲ τοὺς ἄλλους νὰ βροῦν κανένα τρόπο νὰ γλυτώσουν ἀπ' τὴ φοβερὴ πληγὴ ποὺ μάστιζε τὸν τόπο τους.

Μερικοὶ εἶχαν τὴ γνώμη πῶς ἔπρεπε νὰ διώξουν ἀπ' τὸ χωριὸ τὴν οἰκογένεια τοῦ βρυκόλακα καὶ νὰ γκρεμίσουν τὸ σπίτι του. Κι' ἄλλοι πῶς ἔπρεπε νὰ λάβουν ἄλλα μέτρα. Μὰ κανεὶς μὲ τὴ γνώμη τοῦ ἄλλου δὲν συμφωνοῦσε, γιατί πίστευε πῶς ἡ δική του ἦταν ἡ πιδ σωστή. Κι' ἔτσι τὴν ἡμέρα μιλοῦσαν γιὰ τὸ κακὸ ποὺ τοὺς βρῆκε, καὶ τὴ νύχτα κλεινότανε νωρὶς — νωρὶς στὰ σπίτια τους κι' ἀμπάρωναν τὴς πόρτες καὶ τὰ παράθυρά τους, γιὰ νὰ μὴ δοῦν καὶ νὰ μὴν ἀκούσουν τὸν βρυκόλακα ποὺ θάδβαινε μετὰ τὰ μεσάνυχτα, κύριος ὄλης τῆς χώρας.

* *

Νὰ κι' ἡ γνώμη ἐνὸς νοικοκύρη ἀπ' τοὺς πρώτους τοῦ χωριοῦ: Νὰ ξεθάψουν τὸ βρυκόλακα νὰ κάψουν τὸ σῶμα του, ποὺ χωρὶς ἄλλο δὲν θὰ εἶχε λυώσει, καὶ νὰ πετάξουν τὴ σκόνη του σὲ καμμιὰ μακρυνὴ θάλασσα.

Μὰ οὔτε καὶ μ' αὐτὸν συμφώνησε κανεὶς. Ἐπειτα βρῆκε μεγάλη ἀντίδρασι ἀπ' τὸν ἐφημέριο, γιατί ἡ θρησκεία δὲν ἐπιτρέπει τέτοια πράξι.

Μ' ὅλα αὐτὰ ὅμως ὁ χοντρὸς νοικοκύρης ἐπέμενε καὶ βλέποντας τὴν ἀντίδρασι περίμενε νὰ βρῆ τὴν κατάλληλη εὐκαιρία γιὰ νὰ πραγματοποιήσῃ μόνος τὸ σκοπὸ του. Καὶ τὴν βρῆκε. Μιὰ μέρα, ποὺ ὁ ἐφημέριος ἔλειπε σὲ κάποιον γειτονικὸ χωριὸ, πῆγε στὸ νεκροταφεῖο μὲ κάποιον δικό του κι' ἄρχισε νὰ σκάφτῃ ὁ ἴδιος τὸ μνήμα τοῦ βρυκόλακα. Μὰ τὰ πράγματα δὲν ἦρθαν ὅπως τὰ περίμενε. Μιὰ συγκοπή τῆς καρδιάς τὸν ἔρριξε στὸν ἴδιο λάκκο ποὺ ἔσκαψε. Αὐτὸ ἔφτασε. Ἐπειτα ἦταν καὶ τὸ δεύτερον κτύπημα ποὺ ἔδινε ὁ βρυκόλακας σ' ἐκείνους ποὺ ζήτησαν νὰ τὸν βλάψουν.

Τοῦ κάκου ὁ γιατρός προσπαθοῦσε νὰ πείσῃ τοὺς χωριάτες πῶς τὸ δυστύχημα ἦτανε τυχαῖο κι' ὅτι συγκοπή τῆς καρδιάς μορεῖ νὰ πάθῃ καὶ χωρὶς νὰ σκάφτῃ ἢ καὶ σκάδοντας στὴν αὐλὴ του γιὰ νάδερῃ νερὸ ἢ καὶ τὴν ὥρα ἁκόμη ποὺ ἔτρωγε. Κανεὶς δὲν πίστευε τὰ λόγια τοῦ γιατροῦ. Κι' ὄχι μονάχ' αὐτὸ, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ τοῦ πρότειναν χλευαστικὰ ν' ἀναλάβῃ ἐκεῖνος νὰ σκοτώσῃ τὸ βρυκόλακα ἢ νὰ τὸν ξεθάψῃ. Μὰ σ' ὅλα αὐτὰ ὁ γιατρός δὲν ἔδινε καὶ μεγάλη σημασία καὶ δὲν θύμωνε μαζὺ τους, ἀλλὰ γελοῦσε μὲ τὴν ἀφέλειά τους καὶ προσπαθοῦσε νὰ

τοὺς ἡσυχάσῃ, χωρὶς καὶ νὰ τοὺς λέη τίς ὑποψίες του ἂν καὶ ἦτανε βάσιμες.

Ὁ κόσμος ὅμως πιδ πολὺ πίστευε σ' ὅσα ἔδλεπε καὶ στὰ λόγια τοῦ χωριάτη ποὺ ἤξεραν πῶς ποτὲ του δὲν φοβήθηκε. Γιὰ νὰ φοβηθῆ ὁ πιδ ἄφοδος ἄντρας τοῦ τόπου, φῶς φανερό πῶς κανεὶς δὲν ἔπρεπε τὸν ἄφοδος νὰ κάνῃ! Κι' ἔτσι νωρὶς — νωρὶς, κλεινότανε ὅλοι στὰ σπίτια τους κι' ἀμπάρωναν τὰ πορτοπαράθυρά τους ἀφίνοντας μετὰ τὰ μεσάνυχτα τὸ βρυκόλακα κύριος ὄλης τῆς χώρας.

* *

Ἐκτὸς ἀπ' τὸν γιατρὸ ποὺ εἶχε καταλάβει πολλὰ πράγματα, καὶ ἡ μάνα τοῦ Στεφανῆ καὶ εἶχε μυριστεῖ. Μὰ οὔτε ὁ ἕνας, οὔτε ὁ ἄλλος ποὺ μορεῖ νὰ πῆ τίποτε. Ἐκεῖνος, γιατί δὲν ἤθελε νὰ ἐκθέσῃ μιὰ ἀπ' τὴς πρώτες οἰκογένειες τοῦ χωριοῦ, κι' ἡ μάνα τοῦ Στεφανῆ — ποὺ ἤξερε λιγώτερα ἀπ' τὸν γιατρὸ — γιατί φοβότανε τὸ γιοῦ τῆς. Ἐδλεπε ὅμως καλὰ πῶς, τὴν ὥρα ποὺ ὄλος ὁ ἄλλος κόσμος κλεινότανε στὰ σπίτια του, ὁ γιοῦς τῆς ἔδβαινε, μ' ὅλα ὅσα ἔλεγε τὴν ἡμέρα γιὰ τὸ βρυκόλακα. Δὲν μορεῖ ὅμως νὰ μάθῃ ποὺ πῆγαινε, γιατί φοβότανε νὰ τὸν ρωτήσῃ. Πολλὰς φορές σκέφτηκε νὰ τὸν πάρῃ τὸ κατόπι μὰ ὅπως κι' ἂν εἶναι γρηγὰ γυναῖκα ἦτανε κι' ὁ φόβος τοῦ βρυκόλακα δὲν τὴν ἄφινε. Ἄν ἔπρεπε γιὰ συντροφιά τὴ νύφη τῆς, τὴ γυναῖκα τοῦ δευτέρου γιοῦ τῆς, ποὺ καθότανε στὸ ἴδιο σπίτι, ἢ καὶ τὸ γιοῦ τῆς ἁκόμη; Μὰ κι' αὐτὸ φοβότανε νὰ τὸ προτείνῃ. Τὸ σκεφτότανε μονάχα, ὅπως σκεφτότανε νὰ ζητήσῃ καὶ τὴ γνώμη τοῦ γιατροῦ, ποὺ κι' αὐτὸς ζητοῦσε νὰ βρῆ τὴν ὥρα τὴν κατάλληλη νὰ τῆς πῆ τίς ὑποψίες του.

* *

Κι' ἔτσι ὁ καιρὸς περνοῦσε κι' ὁ κόσμος θὰ κλεινότανε ἁκόμη νωρὶς — νωρὶς στὰ σπίτια του ἂν δὲν χανότανε ὁ βρυκόλακας. Μὰ κείνος λησιμονήθηκε, γιατί δὲν χρειαζότανε πιά. Ἡ κόρη τοῦ Δημάρχου κι' ὁ ἐξάδερφός τῆς... Ὁ κόσμος πιδ τὰ ἤξερε ὅλα. Κι' ὅλοι ζητοῦσαν νὰ δοῦν τὸν καρπὸ τῆς ἀμαρτίας. Κι' ὅλοι εὕρισκαν πῶς ἔμοιαζε καταπληκτικὰ τοῦ Στεφανῆ τοῦ πιδ ἄφοδου ἄντρα τοῦ τόπου, τοῦ βρυκόλακα ποὺ τοὺς τρομοκράτησε ἕναν δόλοκληρο χρόνον.

ΣΠΥΡΟΣ Π. ΔΕΣΣΑΛΕΡΜΟΣ

HENRI ARDEL

ΟΛΑ ΓΙΝΟΝΤΑΙ

[Μετάφρασις Κας ΕΛΙΖΑΣ Χ. ΔΕΛΕΝΔΑ]
(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Τὴν ἀκούετε, Κύριε Ντοριάν, ἐπανελάμβανε ἡ ἀγαθὴ Κυρία Γοζελίν.

Τὰ ἴδια τὰ λόγια τοῦ καυμένου τοῦ μπαμπᾶ τῆς ποὺ ἦτο κ' ἐκεῖνος, μέγας καλλιτέχνης. Φοβοῦμαι πάντοτε γιὰ τὴ Σουλβία μὴ καταφαγῶθῃ ἀπὸ τὴν θεῖαν φλόγα ποὺ καίει μέσα τῆς. Ἠλιζα ἐδῶ στὸ Ζερσὲ νὰ ξεχάσῃ λίγο τοὺς αἰσθητικὰς φροντίδες τῆς καὶ νὰ ζήσῃ τὴ δική της πεζὴ καὶ ἀνόνητη ζωὴ, νὰ φέξῃ στοὺς περιπάτους

μέ την εξαδέλφη της, τόν ἀδελφόν, τήν ἀδελφήν της!
'Αλλά δυστυχῶς δὲν θέλει ποτὲ νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ.

Ἡ Μοῦσα ἐμειδίασε περιφρονητικά.

— Αἱ ἰδανικαὶ φύσεις δὲν εὐρίσκουν ἱκανοποίησιν
στὶς ταπεινὲς εὐχαριστήσεις τῶν ἀπλοῦν ἀνθρώπων....
'Εγὼ δὲν εἶμαι ὅπως ἡ Λίνα ἓνα εἶδος περιπλανωμένου
'Ιουδαίου...

— Λοιπὸν ἡ Δις Ντουστὰλ ἀγαπᾷ τὸν περίπατον;
Διὰ τοῦτο λοιπὸν στεροῦμαι σήμερον τὴν εὐχαρίστησιν
νὰ τὴς προσφέρω τοὺς σεβασμούς μου.

— Ναί, ἡ εξαδέλφη μου δὲν γνωρίζει τὰς γλυκείας
ἀπολαύσεις τῆς ἐργασίας. Δὲν σκέπτεται παρὰ νὰ τρέχῃ
στοὺς δρόμους!

— Πῶς συμφωνοῦμεν! εἶπεν ὁ Ντοριάν, με πονηρὸν
χαμόγελο. Πρέπει νὰ σὰς ὁμολογήσω, με ἐντροπήν, ὅτι
εἶμαι κ' ἐγὼ ἓνας ἀκούραστος περιπατητής.

— Λοιπὸν, ἐφώνησε ἡ Κα Γοζελίν, κατευχαριτη-
μένη, ἐλπίζω ὅτι θὰ σὰς ἔχωμεν μαζὺ μας στὴν ἐκδρομὴν
ποῦ πρόκειται νὰ κάμωμεν. Καὶ τότε θὰ ἔχετε πάλιν
τὴν εὐκαιρίαν νὰ ὁμιλήσετε ἐκτεταμένα μετὰ τὴν Σουλβίαν!

Ὁ Ντοριάν ἐτρόμαξε πολὺ εἰς αὐτὴν τὴν ἀποφιν,
ἀλλὰ ἦτο τόσο ἀπομακρυσμένη ἀκόμη ὥστε ἔκρινε πε-
ριττὸν νὰ τὴν ἀποκρούσῃ κατηγορηματικῶς, ἡρέσθη
μὲ λίγα λόγια ἀόριστα νὰ εὐχαριστήσῃ διὰ τὴν πρόσκλη-
σιν. Συγχρόνως ἠσθάνθη ὅτι εἶχεν ἐξαντλήσει ὅλην τὴν
δόσιν τῆς ὑπομονῆς, τὴν ὁποίαν ἠδύνατο νὰ διαθέσῃ σή-
μερον.

— Θὰ σὰς παρακαλέσω νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε... εἶναι
ἀργά... Με περιμένουν οἱ φίλοι μου...

— Μὰ ὅχι μείνετε... θὰ βρέξῃ! Μείνετε νὰ δειπνή-
σετε μαζὺ μας! Πιστεύω ἡ Μαδρίνα θὰ ἀγόρασε κατὶ
διὰ τὸ δεῖπνον...

Ὁ Ντοριάν ὅμως εἶχε πλέον στερεάν ἀπόφασιν ν'
ἀποσυρθῆ, ἀπεχαιρέτησε τὴν Μοῦσαν καὶ τὴν Καν Γοζε-
λιν καταλυπημένην, διότι δὲν κατώρθωσε νὰ τὸν κρατήσῃ
περισσότερον...

Ἀκολουθοῦμενος ἀπὸ τὰ βλέμματα τῆς Μοῦσας ποῦ
εἶχε σταματήσει στὴν πόρτα μετὰ πόζα ρομαντικῆ, ἐπέ-
ρασε τὸν κήπον ὅπου τὰ ἄνθη ἐμύριζαν τόσο δυνατὰ
ὑπὸ τὴν θερμὴν πνοὴ τῆς βαρεῖας ἀτμοσφαιρας, καὶ με
στεναγμὸν ἀνακουφίσεως ἐκλείσει πίσω του τὴν κιγκλι-
δωτὴ πόρτα. Τότε εὐρέθη μπροστὰ σὲ μιὰ παρέα ποῦ
ἤρχετο μετὰ βῆμα ζωηρὸ καὶ ὑπὸ τὴν σκιάν τοῦ μεγάλου
καπέλλου διέκρινε τὰ ἐκφραστικὰ βλέμματα τῆς Λίνας.
Καὶ ἐν ᾧ ἐσφιγγε τὸ λεπτὸ χέρι ποῦ ἐτείνετο μετὰ εὐ-
κρίνειαν πρὸς αὐτόν, δὲν κατώρθωσε νὰ συγκρατήσῃ τὴν
στενοχωρίαν του:

— Πόσον ἀργὰ ἐπιστρέψετε! Εἶναι πολλὴ παρὰ πολ-
λὴ ὥρα ὅπου σὰς περιμέναμεν, ἡ θεία σας καὶ ἐγὼ.....
'Εμειδίασε πονηρά:

— Τότε ἡ εὐγένεια ἐπιβάλλει νὰ μὴ σὰς ἀπασχο-
λήσω οὔτε στιγμὴν! Χαίρετε!

— Σέπτεσθε εὐκρινῶς αὐτὰ ποῦ λέγετε;.. Καὶ ἐγὼ
ποῦ εἶχα φαντασθῆ ὅτι εἶσθε προικισμένη μετὰ τρομακτι-
κὴν διορατικότητά!..

Ἐκεῖνη ἐγέλασε τόσο χαριτωμένα, ὥστε δὲν ἐλυ-
πεῖτο πλέον ὅτι ὑπέφερε τὴν ὥραν τὴν παρουσίαν τῆς
Μοῦσας διὰ ν' ἀπολαύσῃ τὴν τὴν χαρὰν νὰ τὴν
ἀκούσῃ:

— Δὲν πιστεύω ὅτι θὰ εἶναι ἡ τελευταία σας ἐπίσκεψις
στὴν θεϊάν μου δὲν εἶναι ἔτσι;

— ὦ! ὅχι!... Μπράβο, τώρα ἐπαναυρίσκει πάλιν
τὴν διορατικότητά σας.

Τὰ βλέμματά των συνητήθησαν. Ἐκεῖ ἐφαίνοντο
πολλὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν ἐλέγοντο. Πολὺ καθαρὰ
ἠγνόησεν ἡ Λίνα ὅτι ἐκεῖνος ἐπήγε πρὸς χάριν τῆς εἰς
τῆς Καρ Γοζελίν, ὅπως καὶ ὁ Ντοριάν ἠγνόησεν ὅτι
ἐκεῖνη ἐλυπήθη πολὺ, διότι δὲν εὐρέθη ἐκεῖ. Προσέθεσε
λοιπὸν γελῶν:

— Ἐλπίζω ὅτι δὲν εὐρίσκεσθε διαρκῶς ἔξω.

— ὦ! ναί, πολὺ συχνά!... Ἀλλὰ αἴφνης μιὰ βρο-
χερὴ μέρα εἶναι εὐκόλον νὰ μᾶς βρῆτε ὅλους στὸ κα-
λύδι μας.

ἦτο ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ τὴν κρατήσῃ περισ-
σότερον καὶ μ' ὅλην τὴν ἐνδόμυχον ἐπιθυμίαν ποῦ εἶχε
πρὸς τοῦτο εὐρέθη στὴν ἀνάγκην νὰ τὴν ἰδῆ ἐξαφαι-
νομένην πέραν τοῦ ἀνθισμένου κήπου. Δὲν ἔμαθεν ὅμως
ὅτι μόλις ἐπέρασε τὸ κατώφλιον ἡ θεία Ἐρμηνία ἔτρεξε
εἰς συνάντησιν τῆς ὅλη χαρά.

— Λίνα μου! ἔλα μαζὺ μου μιὰ στιγμὴ.

Καὶ ἡ ἀγαθὴ Κυρία μετὰ ὕφος μυστηριώδες καὶ χα-
ρούμενο ἔσυρε τὴν νέαν εἰς τὸ δωμάτιόν της.

— Ἀγαπητὴ μου, ἔχω τόσο ἐμπιστοσύνην εἰς σὲ
πρέπει νὰ μάθης ἀμέσως πόσον εἶμαι εὐτυχισμένη, τὰ
πράγματα πηγαίνουν τόσο καλά.

— Ποῖα πράγματα; Θεία μου.

— Μὰ παιδί μου! ποῦ ἔχεις τὸν νοῦν σου; Θέλω νὰ
εἰπῶ γιὰ τὸν γάμον τοῦ Ντοριάν μετὰ τὴν Μοῦσαν... Αὐ-
τὸς ἤλθε σήμερον. Ὁμίλησαν πολὺ οἱ δύο τους... Συμφω-
νοῦν παρὰ πολὺ... Ἀμέσως διέκρινε τὴν ὑπέροχον πλά-
σμα εἶναι ἡ Σουλβία!... Ὅλα πηγαίνουν καλά... Δὲν βρι-
σκεῖς καὶ σὺ; Λίνα... δὲν ἀπαντᾷς τίποτε...

— Θεία μου, σὰς ἠκούσα... Ὅχι εἶμαι... πολὺ εὐ-
τυχὴς εἶναι αἱ ἐπιθυμίαι σας πραγματοποιηθεῖν!...

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Διὰ τοὺς κ.κ. συγγραφεῖς καὶ ἐκδότας

Φέρεται εἰς γνῶσιν τῶν ἄνω ἀξιοτίμων
κυριῶν ὅτι τὸ ΕΚΔΟΤΙΚΟΝ ΤΜΗΜΑ ΤΟΥ «ΠΑΝ-
ΤΟΓΝΩΣΤΟΥ» ἀναλαμβάνει τὴν ἐπιμεμελημέ-
νην διόρθωσιν τῶν τυπογραφικῶν δοκιμῶν
καὶ τὴν ἐν γένει παρακολούθησιν πάσης ἐκ-
δοτικῆς ἐργασίας.

Διὰ πᾶσαν πληροφориαν ἀπευθυντέον
Γραφεῖα «Παντογνώστου» Ἰπποκράτους 32.

(ΕΚ ΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ)

ΓΡΑΦΕΙΑ «ΠΑΝΤΟΓΝΩΣΤΟΥ», ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 32

ΓΝΗΣΙΟΝ ΑΠΟΣΤΑΓΜΑ
ΑΠΟΣΤΑΦΥΛΙ
ΕΙΝΑΙ
ΤΟ ΚΟΝΙΑΚ
ΠΟΥΡΗ

Βραβευθὲν

Εἰς ὅλας τὰς ἐκθέσεις τοῦ κόσμου

— ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ-ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ —

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Διὰ νὰ εἴσθε πάντοτε ὑγιεῖς

Πίνετε τὸ βραβευθὲν εἰς ὅλας τὰς Ἐκθέσεις

ΚΟΝΙΑΚ

Σ. ΚΑΙ Η. ΚΑΙ Α. ΜΕΤΑΞΑ

(Προσέξτε πολὺ εἰς τὴν μάρκην)

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Ὁδὸς Ἀριστείδου 7.—Τηλεφ. 3-53.

ΕΦΘΑΣΑΝ ΤΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

Α. ΑΡΙΑΝΟΥΤΣΟΥ ΚΑΙ ΣΙΑΣ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΣΑΡΡΗ 43

ΠΡΑΤΗΡΙΑ

ΣΤΑΔΙΟΥ 57
ΑΙΟΛΟΥ 166

ΑΘΗΝΑΙ

ΤΡΑΠΕΖΑ ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ
ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ — Ἰδρυθεῖσα τῷ 1918

Ἔδρα ἐν Ἀθήναις. — Ὑποκαταστήματα ἐν Πειραιεῖ,
Πάτραις, Σύμφ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ καταβληθὲν Δρ. 10,000,000

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ἀποθεματικά Δρ. 2,067,802,95

Πρόεδρος τοῦ Διοικ. Συμβουλίου: Παντελῆς Τσιτσέλης

Σύμβουλοι Διευθυνταί: Δ. Μιαούλης καὶ Ἀν. Σπουργίτης.

Τραπεζικαὶ ἐργασίαι παντὸς εἶδους
Καταθέσεις εἰς Δραχμάς καὶ Ξένα νομίσματα ὑπὸ τοὺς
εὐνοϊκωτέρους ὅρους.

Διὰ τοὺς πάσχοντας

Ὄφθαλμολογικὰ Νοσήματα

Συνιστῶμεν ὑπευθύνως τὴν τελειότεραν

ὀφθαλμολογικὴν Κλινικὴν:

ΤΟΥ Κ. ΣΠΗΛΟΥ Ι. ΧΑΡΑΜΗ

Ἐφηγητοῦ ὀφθαλμολόγου τῆς Σχολῆς τῶν Παρισίων.

ΑΘΗΝΑΙ, ὁδὸς Μενάνδρου 27

Ἄριθ. Τηλεφώνου: 6-54

ΤΥΠΟΙΣ: ΜΙΧ ΜΑΝΤΖΕΒΕΛΑΚΗ Ὁδὸς Μιλτιάδου 7—ΑΘΗΝΑΙ

ΕΤΑΙΡΙΑ ΤΣΙΜΕΝΤΩΝ "Ο ΤΙΤΑΝ",
ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ-ΚΕΦΑΛΑΙΑ : 3,000,000

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ
 ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦ. 126
 = ΓΡΑΦΕΙΑ ΦΟΡΤΩΣΕΩΝ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ-ΤΗΛ. ΑΡΙΘ. 427 =

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ ΕΝ ΕΛΕΥΣΙΝΙ
 ΤΗΛΕΦ. ΑΡΙΘ. 336
 ΤΗΛΕΓΡΑΦΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ : "ΤΙΤΑΝ", ΑΘΗΝΑΣ

Τσιμέντα «ΤΙΤΑΝ» τύπου ΠΟΡΤΛΑΝ (Ciment artificiel Portland) ανταποκρινόμενα εις τους αυστηροτέρους επισήμους κανονισμούς των περολιτισμένων Κρατών δι' έργα εκ Μπετόν πάσης φύσεως.
 Βέτον Αρμέ λιμενικά, πλακοποιία, επιστρώσεις, ύποστρώσεις οδών, κατασκευή πλινθων, (τούβλων) και ογκολίθων (άγκωνάρια) πρέμα κ.λ.π.
 ΤΣΙΜΕΝΤΟ «ΚΥΚΛΩΣ». Ειδική κονία, κατάλληλος διά την παρασκευήν υδραυλικών άμμοκονιαμάτων διά συνήθεις λιθοδομάς ή πλινθοδομάς, άντικαθίστωση με πλείστα όσα προτερήματα τα άμμοκονιάματα εξ άσβέστου.
 Πολύ ταχύτερα πήξις. Άσυγκρίτως μεγαλύτερα άντοχή, όθεν : Ταχύτης εκτελέσεως. Σημαντική ελάττωσις του πάχους των τοίχων, ήτοι κέρδος εις χρήσιμον χώρον και οικονομία εις εργατικά και όγκον λιθοδομής.
 Συνιστάται ιδιαίτερος δι' έργα λιμενικά.
 ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Η Διεύθυνσις της Εταιρίας «ΤΙΤΑΝ» θέτει την πολυτήν της πείρα ν διά την χρησιμοποίησιν των τσιμεντων έφ' άπάντων των κλάδων της οικοδομής εις την διάθεσιν των ενδιαφερομένων.
 Πληροφορία εις τα Γραφεία : Όδός Σταδίου 33, προφορικώς και δι' άλληλογραφία ς.

'REVUE COMMERCIALE DE GRÈCE,
 RUE AVEROFF No 20

σέλιδοι Μηνιαία Γαλλική Έμπορική Έπι-
 σις της Ελλάδος έκδομένη εν Αθήναις.

Έτησία Συνδρομή Έσωτερικού Δρ. 15
 Έξωτερικού Φρ. 15

Τò πρώτον τεύχος άποστέλλεται δωρεάν τῷ αίτούντι.

ΟΙΝΟΙ
"ΜΑΡΚΟ,,
ΛΕΥΚΟΙ
ΚΑΙ
ΕΡΥΘΡΟΙ
ΕΠΙΤΡΑΠΕΖΙΟΙ
ΕΙΣ ΦΙΛΛΑΣ

ΚΟΝΙΑΚ
"ΒΟΥΡΥΣ,,
 Παλαιόν
 άπόσταγμα οίνων
ΑΠΑΡΑΜΙΛΛΟΝ
 Πωλείται
 Εις όλα τα κέντρα
 Καταναλώσεως

ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΦΗΜΗΣ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ

ΚΟΝΙΑΚ & ΛΙΚΕΡ

Εἶναι τῶν

ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΠΑΡΜΠΑΡΕΣΟΥ

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

ΟΛΑ ΑΝΕΞΑΙΡΕΤΩΣ ΤΑ ΠΟΤΑ ΤΟΥ

ΕΙΝΑΙ ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΑ

ΠΙΝΕΤΕ ΧΩΡΙΣ ΔΙΣΤΑΓΜΟΥΣ

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ
 Ίδρυθείσα τῷ 1893

Έκτελεῖ πᾶσαν Τραπεζιτικὴν ἐργασίαν

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ

Δρ. 48,000,000

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟΝ

Δρ. 16.350.000

Έδρα ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ Τλ. Διεύθ. : «ΤΡΑΘΗΝΩΝ»

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Αθήναι, Αργίριον, Αργοστόλιον, Βόλος, Ζάκυνθος, Ηράκλειον, Θεσσαλονίκη, Ιωάννινα, Καβάλλα, Καλάμαι, Κέρκυρα, Λάρισα, Λεβάδεια, Λήμνος (Κάστρον), Μυτιλήνη, Σάνθη, Πάτραι, Πειραιεύς, Πρέβεζα, Πύργος, Ρέθυμνος, Σάμος (Βαθύ), Σάμος (Καρλόβασι), Σύρος, Τρίπολις, Χαλκίς, Χανιά και Χίος.

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Λονδίνον 22 Fenchurch Street, Κων/πολις (Γαλατά), Κων/πολις (Πέργη), Κων/λις (Σταμπούλ), Νέα Υόρκη (Άμερική), 25, Pine Street Αλεξάνδρεια, Κάιρον, Πόρτ-Σάι-ντ, Σμύρνη, Λέμεσος, Λευκωσία.

Πράκτορεια : Άμφισσα, Ίθάκη, Κιάτον, Κόρινθος Σπάρτη.

Άνταπόκριται καθ' όλην την Ελλάδα και εις τὰς κυριώτερας πόλεις του Κόσμου.